

1919 – 2009

90 let fotbalu

Sledujte život ze všech úhlů

Nový D5000. Nové fotografie a HD video.
Nový úhel pohledu.

D5000

EXP. SPEED HDMI

Bezkonkurenční výklopný a otočný LCD monitor od Nikonu s úhlopříčkou 2,7 palce umožňuje hravě fotografovat z jakéhokoli úhlu. Vaše snímky budou mít vysoké rozlišení díky obrazovému snímači s 12,3 milionu pixelů a systému zpracování obrazu EXP. SPEED. Kromě toho je zde živý náhled a autofokus se čtyřmi režimy. Uplatněte naplno svou tvořivost a natáčejte neuvěřitelné videoklipy v rozlišení HD. Pořídíte si nový fotoaparát Nikon D5000 a najdete nový úhel pohledu.

50 YEARS OF F-MOUNT

www.nikon.cz

At the heart of the image

Photos: Christian Chase, Glowimages, Barry Austin, Stoupa.

FOTBALISTÉ, UŽ JSTE SI VSADILI PO INTERNETU?

- Má již vaše pobočka zavřeno?
- Nemáte čas na pobočku zajít?
- Podejte sázku přes internet!

Vsaďte si kdykoliv a kdekoliv!

www.tipsport.cz

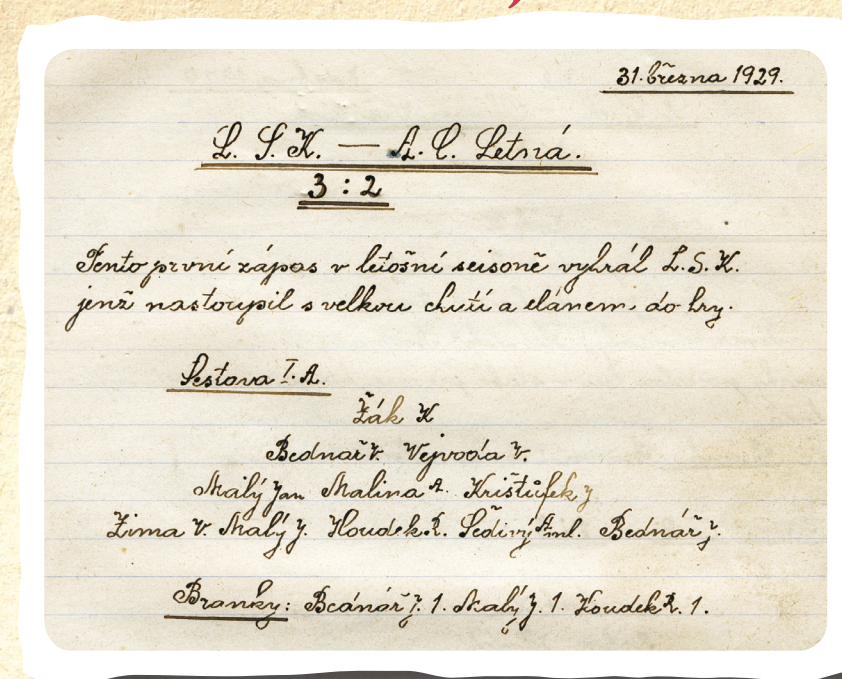
**KDE
KOLIV
&
KDY
KOLIV**

Zaregistrujte se a získejte
bonus až 2000 Kč!

Láska k fotbalu je zadarmo

Hledat ve starých kronikách je těžká a krásná práce zároveň. Když jsem po dvaceti letech znovu zkusil napsat almanach k výročí založení fotbalu v Lipencích, nechtěl jsem se opakovat a zkusil projít historické zápisky znovu. A objevoval věci, které mi dosud zůstávaly skryté, nebo jsem je prostě už zapomněl.

Hele, na té fotce je praděda Šimáček, ani jsem nevěděl, že dělal do fotbalu. A tady pan Šocha, Zima, Hladík, Houdek, Dvořák... A spousta dalších, kteří se týden co týden scházeli a ve svém volném čase nejen trénovali a hráli fotbal, ale i budovali hřiště, sázeli stromy, sekali trávu. A po zápase chodili na pivo a tvrdili partu. Jako dneska.

Je až neuvěřitelné, že řešili prakticky stejné problémy jako my teď. Především kde sehnat peníze na provoz klubu. Jak donutit hráče v týdně trénovat. Jak přimět fotbalisty i fanoušky ke slušnému chování. Zápis ze 17. června 1939 například uvádí: „Kolega předseda dává důtku všem hráčům prvního mužstva a žádá je, aby se chovali slušně na každém zápase do Prahy.“ Nebo o rok později: „Kolega hospodářský správce si stěžuje, že mu hráči neodevzdali 6 bílých trenýrek.“ A dále, když se mluvilo o pracích na hřišti: „Kolega Šedivý Antonín navrhuje, aby si všichni hráči oddělali své hodiny a těm, kteří budou dělati i v týdně, budou odpuštěny příspěvky a ještě se jim přidá na pivo. Kolega Houdek Vlasta prohlašuje, že kdo chce hrát fotbal, musí na hřišti dělat a nebudou se dělat žádné výjimky!“

Na valné hromadě v roce 1947 si pak tehdejší jednatel Stanislav Dvořák posteskl, že někteří členové výboru nechodili pravidelně „do schůzí“. „Doufám, že noví členové, kteří budou dnes zvoleni, budou do schůzí chodit pravidelně a o náš klub se s láskou starat.“

Ano, tohle z těch kronik úplně sálá. Všichni naši předkové ve vedení klubu se svou prací dělali s láskou, zaujetím, nadšením. Samozřejmě bez toho, aby z toho měli finanční prospěch.

Pozdější předseda Michal Hájek mi vyprávěl, jak první polistopadový starosta navštívil výborovou schůzi Sokola. Seděl, poslouchal, sledoval diskusi, kdo co musí zařídit, co se musí sehnat, opravit, zajistit. Po schůzi přišel za fotbalovým předsedou a nevěřícně se zeptal: „A pane Hájek, tohle všechno děláte zadarmo?“

Ano, zadarmo, pane exstarosto! 90 let se parta bláznů stará nejen o svou zábavu, ale i o výchovu mládeže, o společenský život v obci. Zkusil jsem do této publikace vybrat alespoň pár střípků z této bohaté historie. A vyseknout poklonu všem, kdo se o těch devadesát krásných let aspoň trochu zasloužili.

Jaroslav Kábele

- 4 Jména všech členů
5 Předseda Pavlíček:
Jsem pyšný, že jsem u toho
Starosta Popek chválí práci s mládeží
6/7 Oficiální historii zahájila vítězná 13
8/9 Perličky z lipeneckých fotbalových kronik

- 10/11 Na novém hřišti se hraje už přes 45 let
12 Hvězdy v lipeneckém dresu

- 13 Přijdu, když mě budete chtít, říká „Sigi“
Ivan Hašek: Do Lipenců se strašně těším

- 14 Odešli předčasně
Nejznámější přezdívky
15 Mámy hrály fotbal, tátové tlačili kočárky

- 16/17 Když prckové vyhraji, je to nejlepší odměna
18/19 Sladké postupy v posledních 20 letech

- 20 Jak fotbal nakreslili naši nejmenší
21 Z čeho vlastně fotbal žije
22/24 Archivní fotogalerie
26 Volná stránka na autogramy
28 Program

Foto na titulní straně:

- 1) Jedna z nejstarších dochovaných fotografií z konce 20. let
2) Tým z I.A třídy v roce 1965
3) Tým postoupivší v roce 1998 do I.B třídy

www.sokollipence.cz

90 let lipeneckého fotbalu

Výroční magazín k 90. výročí založení organizované kopané v Lipanech a Lipencích.

Vydal Sokol Lipence v květnu 2009.

Zodpovědný redaktor: Jaroslav Kábele.

Grafická úprava a zpracování: Karel Dědek.

Spolupracovali: Tomáš Kábele, Andrea Kábelová, Jan Kerbach, Michal Žák.

Zápisky v kronikách: Martin Cipra, Josef Čibera, Vladimír Čibera, Stanislav Dvořák, Josef Hodan, Josef Kerbach, Jaroslav Macků, Josef Netolický, Miroslav Průžek, Václav Šimáček, Josef Šolík, Antonín Štětina, Josef Vančura, Josef Zima

Vytiskla firma AUGUST HOOP.

ISBN 978-80-254-4427-6

Jiří Adamec Petr Andjelkovski Tašo Andjelkovski Vladimír Andres Jiří Antos Pavel Antoš Ladislav Bába Josef Badal Štefan Bálek Ludvík Bárta Bartoš Jiří Barbořík Martin Barva František Bauma Josef Bauma Jiří Bayer P. Bečka Bednár Jaroslav Bednár Josef Bednář Václav Bednář Slavomír Bednář Hana Bednářová (Oktábovová) Jaroslava Bednářová Stanislav Behřík Emilie Bělohorská Benda Bohuslav Beran Jaroslav Beran Petr Beran Zdeněk Beránek Jiří Bernklau Martin Bernklau Pavel Bernklau Petr Bernklau Josef Binder Bohuslav Bláha Jan Bláha Vlastimil Bláha Květoslava Bláhová Blahout Karel Blažek Petr Blažek Petr Bobysud Bohumil Boháč Karel Boháč Vladislav Boháč Milan Boleček Tamara Bolečková Daniel Bořcha Marie Boučková Jaroslav Brousl Anna Brouslavá Miroslav Bříza Pavel Bříza Marcela Burešová František Burian Jan Burian Luděk Burša st. Luděk Burša ml. Jan Burša Dobromila Buršová Josef Cafourek Valentýn Cajthaml Milan Cibík Rudolf Cibík Jan Cíkr Michal Cíkr Martin Cipra Václav Cipra st. Václav Cipra ml. Antonín Císař František Císař Luboš Císař Petr Císař Alois Císařovský Petr Císařovský Tomáš Císařovský František Cmrál st. František Cmrál ml. Jindřich Cmrál František Coněk David Culek Jiří Cuřín Matěj Cuřín Petr Čapek Daniel Čech David Čech Ondřej Čech Josef Čepelka Božena Čerstvá Jan Čerstvý Jaroslav Čerstvý Bohumil Červený Roman Červený Josef Čibera Vladimír Čibera Dana Čibřová (Rulíková) Marta Čibřová Martin Činovec Milan Činovec Radek Činovec Čížek David Čurda Matěj Čurda Ivan Daněk Jaroslav Daněk st. Jaroslav Daněk ml. Darek Jiří Daubek Jan Dědek Dušan Dederá Daniel Dobrovodský Dohnal Miroslav Dolejš Vladimír Doležal Jan Dražil Pavel Dražan Dvořáček Antonín Dvořák Karel Dvořák Miroslav Dvořák Stanislav Dvořák st. Stanislav Dvořák ml. Božena Dvořáková Jaroslava Dvořáková Marie Dvořáková Antonín Dufek Jaroslav Dufek František Dufek Libuše Dufková Duspiva Jaroslav Ejdem Lukáš Ekart Josef Eliáš Pavel Eliáš Martin Emler Josef Fatka Libuše Fatková Vítězslav Felix Jan Fiktus Jiří Fišer Božena Fišerová Lukáš Fousek František Fridrich Antonín Fusch Ladislav Geigand Jaroslav Geprl Josef Geprl Gerhard Jan Gežo Martin Gež Gustav Golovach Jiří Golovach Antonín Gottfried Jan Gross Martin Grössl Josef Gruber Miroslav Gruber Ivan Hábič Aleš Hájek Michal Hájek st. Michal Hájek ml. Pavel Hájek Petr Hájek Tomáš Hájek Václav Hála Jan Halgaš Martin Halgaš Vladimír Halgaš Hampl Jan Hartman Ivan Hašek ml. Pavel Hašek Jiřina Hašová Bohuslav Havel Petr Havel Bohumil Havlíček Jiří Havlíček st. Jiří Havlíček ml. Josef Havlíček J. Havlík Jaroslav Hegar Daniela Hegarová Petr Hejdušek Zdeněk Hejdušek Alois Hejhal Luděk Heřman Jindřiška Heřmanová Jindřich Hlad Bohumil Hladík Jaroslav Hladík Josef Hodan Höftl Petr Holeček Alois Holub Jaroslav Holub I. Jaroslav Holub II. Josef Holub Jiří Honzik Karel Horáček Jiří Horák Jan Horký Jaroslav Horký Miloslav Horký Filip Horn Horník Daniel Horníček Horniš Horejší Břetislav Hošák Anežka Hošáková Hošek Antonín Houdek st. Antonín Houdek ml. Hynek Houdek Karel Houdek Luboš Houdek Miroslav Houdek Rudolf Houdek Vlastimil Houdek st. Vlastimil Houdek ml. Vlastimil Houdek nejml. Marek Hozman Karel Hradecký Václav Hrachovina Josef Hrdlička Miroslav Hrdlička Ladislav Hrubý Karel Hudec Miroslav Hudec Antonín Humhal František Hůrka Václav Hůrka Dana Hůrková (Žezulková) Vlastimil Hvězda Hynek Jaroslav Hyš M. Hyšek Stanislav Chalupčík Marie Charvátová Jiří Chroustovský Jana Chrpová Miroslav Chudý Marek Jacina Erhard Jackl Pavel Jackl Petr Jackl Dagmar Jacklová Jiří Jamrík Milan Jamrík Petr Jamrík Zdeněk Jamrík A. Janda Jindřich Janda Marie Jandová Janovský Anežka Jarušková Stanislav Jelínek Jiří Jelínek Tomáš Jelínek Hugo Jermář Jaroslav Jermář Ježdík Jan Jiroušek Jiří Jirsa Antonín Jiříček Daniel Jiříček Václav Jiříček Jaroslav Kábele st. Jaroslav Kábele ml. Tomáš Kábele Viktor Kábele Marie Kábelová Jaroslav Kadeřábek Jiří Kadeřábek Ján Kaffan Jaroslav Kaftan Václav Kaftan Pavel Kaiser František Kalášek Miroslav Kalášek Dobromila Kalášková Kalvoda Miroslav Kamarád st. Miroslav Kamarád ml. Olina Kamarádová J. Kaplan Antonín Kaphrál Břetislav Karel Jan Kerbach st. Jan Kerbach ml. Josef Kerbach Květa Kerbachová Jaroslav Kessler Jan Klábík Jaroslav Klábík Josef Klábík Luděk Klábík Milan Klábík František Klán Miroslav Knotek Lukáš Klucký Daniel Kobranov Samuel Kobranov Kocourek Štefan Kois David Kočár Stanislav Kočár Bohumil Kodad Jiří Kohout Lukáš Kolinger Kolírk Rudolf König Martin Korinta Marek Kordina Korecký Rudolf Kosář Stanislav Kosek Pavel Kosík st. Pavel Kosík ml. Jiří Kosář Karel Košář Květoslav Košář Michal Košář Otto Košář st. Otto Košář ml. Otto Košář nejml. Božena Košařová Jaroslav Kotek Milan Kotek Martin Kotrč Tomáš Kovalčík Robert Kovář Vladimír Kovářik Pavel Kovářik Václav Kovrzek Zdeněk Kovrzek Marie Králová Kratina Jaroslav Kratochvíl Daniel Křišťol Václav Křižo Vladan Křižo Michal Krůta Ondřej Krůta František Křišťůtek Apolena Křišťůtková Aleš Kříž Antonín Kříž Jaroslav Kříž Karel Kříž Petr Kříž František Křížek Josef Křížek Marie Křifžová Bohumil Kubík Jaroslav Kubr Ladislav Kubej Kučer Jakub Kučera Filip Kudrna Antonín Kulda Pavel Kulík Josef Kunc František Kutíl Jan Labas Karel Labas Josef Lacman Pavel Lalák Arnošt Lambert František Lambert Karel Landa Šimon Landa Tomáš Landa Petra Landová Oldřich Lapka Antonín Lebeda Arnoštka Lebedová Lehovec Antonín Lepšík Martin Lepšík Pavel Lepšík st. Pavel Lepšík ml. Roman Lepšík Vladimír Lepšík Jan Levora Antonín Liška Jiří Liška Luboš Liška Oldřich Liška Radek Liška Stanislav Liška Václav Liška Vratislav Liška Lizánek Karel Löbl Louda Lukáš Macek Jaroslav Macků Miroslav Macků Pavel Macků I. Pavel Macků II. Petr Macků Michaela Macků Vladimír Macků Tomáš Madej Luděk Macháček Miroslav Macháček st. Miroslav Macháček ml. Jan Macháček Antonín Malina František Malý Jaroslav Malý st. Jaroslav Malý ml. Karel Malý Miroslav Malý I. Miroslav Malý II. Jan Marek Josef Marek Karel Marek Miroslav Marek Pavel Marek Miloslava Marková Michal Markovič Josef Marouš Jan Martinec Vladimír Mašek Lukáš Mašek Alois Mašita Libuše Mašková Bohumil Mátl Zdeněk Mátl Vít Mázdra Pavel Měkuta Tomáš Melich Antonín Melichar Miloň Melichar Vlastimil Mikoláš st. Vlastimil Mikoláš ml. František Milota Karel Milota Oldřich Milota Václav Milota Božena Milotová Jindra Milotová Petr Milovanovič Jiří Míroš Bohumír Mitiska Pavel Měkuta Jakub Menšík Jan Mika Vlastimil Mikoláš st. Vlastimil Mikoláš ml. Moučka Mráz Josef Mrázek Emanuel Mrázek Petr Müller Jiří Musil st. Jiří Musil ml. Libor Musil Václav Musil Marie Musilová Filip Nedbal Pavel Nedbal st. Pavel Nedbal ml. Václav Nedbal Václav Nejepsa Němeček Ondřej Neradil David Nešněra Josef Netolický st. Josef Netolický ml. Marek Netolický Pavel Netolický Josef Neuman Jan Novák st. Jan Novák ml. Jan Novák nejml. Jiří Novák František Novák I. František Novák II. František Novák III. Leoš Novák Pavel Novák Petr Novák Zdeněk Novák Jana Nováková Jaroslava Nováková Jiří Novotný Jan Novotný Filip Novotný Pavel Novotný Pavel Obraz Alena Obrazová Daniel Ondruška Jakub Ondruška Antonín Pagač Jáchym Pagáč Jaroslav Pácha Milan Pácha Petr Pánek Jiří Pašek Ondřej Pavel Stanislav Pavel Eva Paviátová Bedřich Pavlíček Jan Pavlíček Jan Pavlíček Martin Pavlíček Tomáš Pavlíček Zdeněk Pavlíček Vladimír Pecka Anna Pecková Ferdinand Pecus Miroslav Pecus Ladislav Pelich Peterík Luboš Petreje Marek Petreje Pavel Petričko Petrák Vojtěch Petruk František Pírek Tomáš Písař Josef Plechatý Tereza Plecháčková Pavel Pluhař Vladimír Poddany Podhuaník Jiří Podolánovič Leoš Podzemský Zdeněk Podzemský Josef Pokorný Michal Pokorný Petr Pokorný Tomáš Pokorný Miroslav Polák Martin Pondělíček Stanislava Popelářová David Pospějal Pospíšil Petr Poul Robin Poul Tomáš Poul Bohumír Procházka Bohuslav Procházka Jakub Procházka Karel Procházka Vlastimil Procházka Zdeněk Procházka Anna Procházková Jiří Provazník Petr Provazník st. Petr Provazník ml. Václav Provazník st. Václav Provazník ml. Josef Průša František Průša Miroslav Průžek Zuzana Průžková Pavel Příbyl Michal Puchmajer st. Michal Puchmajer ml. Miroslav Puchmajer Václav Rada Marcela Ratimcová Antonín Rak Jiří Rak Ladislav Rak Martin Rak Václav Rak Lukáš Redl Miroslav Rettich Pavel Rettich František Roub Karel Roub Rosenberg Rokyta Aleš Rozenský Jaroslav Rubeš Josef Rubeš Miroslav Rubeš st. Miroslav Rubeš ml. Pavel Rubeš Božena Rubešová Jiří Rulík st. Jiří Rulík ml. Josef Rulík Pavel Rulík Jiřina Rulíková Filip Ruso Jindřiška Rýdlová Jaroslav Rýgr Řezáč Jaroslav Řezník Miroslav Řezník Stanislav Řezník st. Stanislav Řezník ml. Karel Říha Martin Říha I. Martin Říha II. Alena Říhová (Redlová) Miloslava Říhová František Sahula Karel Sahula Martin Sakař Ladislav Šapák Hana Schwarcová Daniel Seifert Zdeněk Scheib Horst Siegl ml. David Skalský Emil Škucěk Václav Smíšek František Soldát Michal Stauch Petr Stauch Jakub Stecker Oldřich Stibor Stibůrek Petr Stoklasa Jiří Stoy Josef Strnad Milan Studecký Michael Suchiňák Suják Šulek Oskar Sušický Rudolf Sušický Pavol Šviatko Dominik Svoboda Jan Svoboda Jaroslav Svoboda Karel Svoboda Miroslav Svoboda Petr Svoboda Václav Svoboda Anna Svobodová Helena Svobodová J. Šýkora Jiří Synek Šafařík Jaroslav Šafránek Dominik Šalamoun Jan Šalamoun Jaroslav Šaman Martin Šamberger Milada Šebková Antonín Šedivý st. Antonín Šedivý ml. František Šedivý st. František Šedivý ml. Jiří Šedivý Josef Šedivý Miroslav Šedivý Radek Šedivý I. Radek Šedivý II. A. Šeřčík Jiří Šeřčík Karel Šejna Karel Šilhavý Jan Šimáček Václav Šimáček Jan Šimek Jan Šindelář I. Jan Šindelář II. Josef Šindelář Petr Šindelář Anna Šindelářová Michal Šlachta Martin Šmejc Ondřej Šmejc Šmíd Jaroslav Šocha Josef Šolek st. Josef Šolek ml. Karel Šolek Zdeněk Šolek Špaček V. Šťastný Josef Štěpán Antonín Štětina Jindřich Štětina Karel Štětina Václav Štulík J. Štumpa Pavel Šubrt M. Šulc Šura Josef Švagr Václav Švagr nejst. Václav Švagr st. Václav Švagr ml. Václav Švagr nejml. Švéd Ladislav Švorc Tomáš Švorc Josef Tatar Milena Tkáčová (Macků) Josef Tlusz Ladislav Tománek Daniel Tomek Luboš Tomek Peter Tomčufčík Petr Tomšů Tomáš Tomšů Trefl Jindřich Trippé Jiří Tuček Miroslav Tuček Pavel Tulach Milan Tůma Jan Týč Mikuláš Urbánek Jiří Uher Vacek Antonín Vajnar Josef Vajnar Karel Vajnar Petr Vajnar Jan Valenta Lubomír Valenta Jiří Vališ Rudolf Vališ Josef Vána Zdeněk Vána Josef Vančura Vladimír Vančura Jan Vaněk František Vašíček Antonín Vejvoda Jaroslav Vejvoda st. Jaroslav Vejvoda ml. Jiří Vejvoda Josef Vejvoda Václav Vejvoda Vlastimil Vejvoda Josef Velichovský Jaroslav Versinský Jaroslav Veselý David Veselý Jaroslav Větrovec Zdeňka Větrovská Jan Větrovský Jaromír Větrovský Vladimír Větrovský Zdeněk Větrovský Martin Vidman Karel Vítoivský Josef Vliadyka Karel Vliadyka Josef Vlasatý Lukáš Vodička Petr Vodička Jaromír Vodrážka st. Jaromír Vodrážka ml. Oldřich Vodrážka st. Oldřich Vodrážka ml. Pavel Vodrážka st. Pavel Vodrážka ml. Petr Vodrážka st. Petr Vodrážka ml. Karolína Vodrážková Aleš Vodvářka Antonín Vodvářka Eduard Vodvářka st. Eduard Vodvářka ml. František Vodvářka Ivo Vodvářka Ladislav Vodvářka Petr Vodvářka Zdeněk Vodvářka Ladislav Vojna Radek Vojta Jiří Vokáč Petr Vokáč Antonín Vokurka st. Antonín Vokurka ml. Miroslav Vokurka Petr Vokurka Libuše Vokurková Jiří Volf Vojtěch Volf Pavel Vomočka Petr Vondráček Martin Voráček Martin Voráček Zdeněk Voráček Jiří Vorlíček Lubomír Vosátko J. Vošmik Petr Vránek Michael Vrba Karel Vyhnaš st. Karel Vyhnaš ml. Vykoukal Walter Šimon Weiss J. Winkler

Předseda: Jsem pyšný, že jsem u toho

Čtyřicetiletý Jiří Pavlíček je třidvacátým předsedou fotbalového klubu Sokol Lipence nebo jeho předchůdců SK Lipany či Lipanský SK. Není lipeneckým rodákem, pochází z malé jihočeské obce Radošovice nedaleko Strakonice. Co v tento jubilejní rok, kdy se znovu vynořují staré fotky a vzpomínky na činnost a zápasy dávno i nedávno minulé, současný předseda ve své pozici cítí?

Ač zde jsem „čerstvá náplava“ a bydlím zde teprve pátým rokem, dovolím si tvrdit: Sokol Lipence je parta lidí, kteří jsou pyšní na svoji obec a váží si kamarádství, které pro ně i v dnešní hektické době stojí na předním místě hodnot.

Rád vzpomínám na první dny v Lipencích, kdy jako kluk hrající 30 let fotbal za malou ji-

hočeskou vesnici jsem brouz-
dal za plotem hřiště v Lipen-
cích a přemýšlel jak se dostat
mezi ty na první pohled pro
mě „nabubřelé Pražáky“ s ší-
leně řvoucím gólmánem a de-
sítkami fanoušků s púllitrem
u „chytřejšího“ klandru.

Náštesti se ukázalo, že s tím „furiantstvím“ to nebude tak zlé, a jak jsem se postupně vyznával ve spoustě pro nováčky nepřehledných přezdívek, kdy jsem si neustále pletl Peška Čínu, Hagaru, Brdyho, Tašku Tika, Pajdu, Kutala, Knedlíka Lojzu 1 a Lojzu 2..., tak se mi skutečně potvrdilo, že zde najdu lidi s velkým fotbalovým srdcem.

Předseda klubu Jiří Pavlíček (vlevo) a starosta obce Michal Popek
Foto: Michal Ondruška

*fotbal v Lipencích slaví 90. vý-
 me a poděkujeme za to těm, kte-
 kladatelům SK Lipany v roce
 válečným členům, nejúspěš-
 y 60. let, který postoupil do I.
 i současným funkcionářům
 h 90 let věnovali a v součas-
 u Sokolu Lipence.*

ují obci, za současnou podpo-
ru skvělou spolupráci a ochot-
livost za to, že mezi spoustou
dobrá nabízí, se věnují fot-
kým fotbalistům, že alespoň

někdy si zajdou zatrénovat, a ve velké míře následující tahounům, o nichž si dovolím tvrdit, že bez nich by dnešní klub nebyl takový jaký je, tedy s funkcemi šest týmy, dvěma hřišti... či možná by již vůbec neexistoval – velké díky Tondovi

Křížovi, Vlastovi Procházkovi, Jardovi Kábelemu, Honzovi Kerbachovi, Vaškovi Ciprovi, Pepovi Netolickému a Vaškovi Švagrovi!

*Kluci, vaše fandovství
a nadšení je nádherné,
děkujeme! Pokračujte
dále, prosím!*

Starosta Popek oceňuje práci s mládeží

Starosta Lipenců Michal Popěk se narodil od svých předchůdců o problémy fotbalu v Lipencích zajímá. Uvědomuje si, že Sokol patří mezi dvě hlavní dobrovolné organizace, které hýbou společenským životem v obci. Bez nich by v Lipencích vlastně žádná zábava nebyla.

Pane starosto, má Sokol Lipence šanci na větší, zejména finanční, podporu obce? Jeho členové se přece bez nároku na odměnu starají o výchovu mládeže a tým i o zkvalitnění života v obci.

Z pohledu dnešní doby, kdy je pro děti a mládež k mání mnoho lákadel jak staticky trávit volný čas v teple domova, různých hernách a centrech zábavy, je nedocenitelná práce trenérů a ostatních činovníků Sokola v mládežnických oddílech. Bohužel dotační systém nadřízených orgánů neposkytuje místním správám takové možnosti financování zájmových organizací, jaké by si jak členové, tak jejich zřizovatelé představovali. Tyto převážně sportovní organizace stojí a padají s nasazením a nezištnou prací dobrovolníků. Za jejich nasazení jim samozřejmě patří dík nejen rodičů, ale i zřizovatelů.

Sportovní areál je majetkem obce a fotbalisté ho mají jen v pronájmu, i když symbolickém. Doufám, že vás nebo někoho z vedení obce nenapadá, že by se dal využít jinak. Jinými slovy: mají fotbalisté nějaké záruky, že za deset let bude Na Průhonu stále hřiště?

Areál Na Průhonu je v majetku Hlavního města Prahy a ve správě Městské části Praha-Lipence. Samozřejmě nelze předpovědět úmysl města a tím méně i budoucích

zastupitelstev s tímto pozemkem. Současné zastupitelstvo podporuje, v souladu s územním plánem, stávající využití areálu a tím i veškeré záměry směřující ke zkvalitnění a zpestření sportovního vyžití v obci.

Osobně nejvíce vítám a podporuji projevenou aktivitu některých členů Sokola, kteří připravují projekt na rozvoj „Sportovního areálu Lipence“, který počítá s totální rekonstrukcí stadionu a stavbou nové budovy.

Jste první porevoluční hlavou obce, která se více zajímá o sportovní dění v obci. Je to tím, že jste sám hrával fotbal?

Mé fotbalové začátky se datují do sedmdesátých let. Tehdy mne tělocvikař zařadil do školního týmu coby brankáře v zápasech o Pražský pohár. Zcela skromné mohu říci, že jsem se prochytal několika penaltovými rozstřely až do finále, ve kterém jsme, opět na penalty, slavně zvítězili. Krátce na to jsem, ještě jako žák, nastoupil do dorostu Bohemky. Bohužel stále častější zranění mě záměry nasměrovala ke sportu, kde se používá více horní polovina těla. Po vzoru matky, reprezentantky, jsem zasedl do kajaku Sparty. Ovšem zelená tráva lákala zpět a tak jsem zahájil hvězdnou kariéru v ragbyovém oddíle Tatry Smíchov. Ta byla i přes snahu doktorů poměrně krátká, přesto snad úspěšná....

Kdy vás osobně budeme moci vidět v lipeneckém dresu staré gardy?
 Nepředpokládám, že by se mi poštěstilo obléknout dres staré gardy ještě před montáží endoprotéz. Nicméně na držení palců v zámezi ještě stačím. (jkl)

A n k e t a

Na jaký zážitek spojený s lipeneckým fotbalem nikdy nezapomenete?

Michal Hájek (1942, bývalý hráč, později předseda klubu)
Skvělé vzpomínky mám na postup do I.A třídy. To se stavilo, všechno bylo růžové. Jenže pak jsme přijeli na první zápas ve vyšší třídě do Žebráku a dostali jsme sedm kusů. To byla tragédie. Pak jsme se ale vzpomatovali a dokonce pár kol vedl tabulku.

Antonín Kríž (1957, bývalý hráč, nyní sekretář)
Nezapomenutelný zážitek mám z mého posledního mistrovského zápasu za bečko, kdy jsem se deset minut před koncem postavil z beka na hrot útoku se slovy „Jdu rozhodnout“. A skutečně, dvě minuty před koncem mi někdo přihrál před prázdnou branku a já asi z 30 cm před čarou zavěsil. Radost neznala mezí. Chtěl jsem gól oslavit vyndáním pupku z dresu. Bylo to efektivní, ale zlí jazykové tvrdí, že jsem chtěl přetáhnout dres přes hlavu a že přes brácho mi to nešlo.

Vladimír Čibera (1927, bývalý člen výboru)
Já si asi nevybavím konkrétní jeden zážitek. Těch bylo spousty. Zažili jsme toho tady moc. A pořád nás to bavilo.

Karel Říha (1927, bývalý hráč) *Hráli jsme turnaj v Černošicích. První zápas s Dobřichovicemi jsme vedli 2:0 a já dal oba góly. Potom soupeř vyrovnal a zkrátje druhého poločasu utekl Sláva Bednář, obránce ho složil, Sláva vyskočil jako čertík a dal mu pěsti. Začalo se to prát a nedohráli jsme. Příští neděli jsme hráli další zápas, a protože nám ten první zkontumovali, hráli jsme jako poražený o třetí místo s Černošicemi. Zase nerozhodně, drama. Tehdejší hráč Olenčák z Černošic, to byl pokrývač, si vyšlápl na „Montiho“ Bednáře. Ten mu ránu vrátil, tak se to zas začalo rvát a zase se nedohrálo. Já byl doma, sotva skončil první poločas. Manželka se divila, že jsem přijel tak brzy.*

Milan Činovec (1960, člen výboru) *Když ačko postupovalo v roce 1998 do I.B třídy. Jeli jsme z Troje už s jistým postupem. Na příjezdové cestě na Rafandě jsme se seřadili do kolony, troubili, slavili a projeli celé Lipence. Náhle.*

Jaroslav Malý (1934, bývalý hráč) *Nejllepší era byla v polovině šedesátých let, kdy jsme hráli I.A třídu. Bylo to na čerstvě otevřeném hřišti, chodilo hodně lidí a byla výborná parta.*

Oficiální historii zahájila vítězná 13.

Lipence a Lipany 1914-1918: Bosé nohy pleskají po oranicích, palce zakopávají častěji o drny než o hadrový míč.

Tam, kde se hrálo včera, se dnes už nedá, protože sedlák své pole zoral. Branky se musí přesunout jinač.

Pak se mladé nohy musí obout do těžkých vojenských bot a odejít do první světové války. Hvízdání fotbalových střel už není tolik slyšet, protože teď se střelí jiným kalibrem a mříží jinam než do branek. Mladí kluci, kteří nemuseli narukovat, si volné chvíle i nadále krátí kopáním do míčů. Dokonce se hrají i zápasy s Radotínem, Modřany nebo Zbraslaví.

Je rok 1919. V hospodách je opět plno – a v jedné z nich se ani tolik nemluví o útrapách, které válka přinesla, nýbrž o kopané. V hostinci U Lišků byly právě položeny základy Sportovního klubu Lipany. To aby se nemuselo hrát načerno, jak tomu bylo doposud, protože jsme nebyli členem tehdejšího fotbalového svazu.

Jeden z nejstarších dochovaných snímků z 20. let. Proto nejsou známa všechna jména, ale víme, že druhý zleva nahoře je Jaroslav Malý st., pátý zleva Jan Čerstvý, zcela vpravo Jaroslav Šolc a vlevo od něj Jaroslav Bednář. V křesle vlevo Rudolf Sušický, vpravo Josef Čibera, vlevo od něj Antonín Šedivý st.

nezbytných potřeb.

Hřiště však nebylo. Tedy vlastně bylo. A to tam, kde se právě posekalo obilí. V sobotu se zde postavili

branky a v neděli se hrálo. Fanoušci tak běžně chodili fandit svým hráčům i na tři nebo pět různých míst za zónou. „Dalším problémem bylo, že nebylo v čem hrát – nebyly kopačky,“ vzpomínal jeden ze zakládajících členů SK Lipany.

Kdo by dnes chtěl posměšně říkat, že za tak bídných podmínek se musel hrát i bídný fotbal, at si dobře zapamatuje: První oficiální zápas na právě pokoseném poli se hrál s družstvem ABC Braník v roce 1919. Výsledek: SK Lipany – ABC Braník 13:0!!!

Jistě, nehráli zde žádní supermani: s dnešními Bohemians (tehdy AFK Vršovice) jsme prohráli v jejich „Žolíčku“ 12:0. Ostuda to však nebyla, spíš cenná zkušenost, vždyť naši borci hráli i proti tehdejším reprezentan-

tům Československa – Bejblem, Tyrpeklem, Hochmanem. Za nás hrál i Vratislav Liška, který později přešel k pomalejšímu sportu – chůzi – a v ní se stal dokonce mistrem republiky.

Vzniká Lipanský SK

Spíše s většími než s menšími úspěchy se v naší obci hrál

Důležité milníky:

1919 Založení SK Lipany
1924 Krach SK Lipany, založen Lipanský SK
1927 Získání hřiště Na průhonu (dnes tzv. staré hřiště)
1936 Založení žákovského družstva, prvním trenérem Václav Zima st.
1946 Stavba kabin na starém hřišti
1948 Lipanský SK přechází pod Sokol Lipany (cvičitelé)

1953 Sokol Lipany se přejmenovává na Sokol Lipence podobně jako celá obec
1958 Začátek prací na novém hřišti
1964 Dokončení nového hřiště
1965 Postup do I.A třídy
1967 První mezinárodní utkání v Lipencích – dorost proti Neumünsteru z NSR a dospělí proti Motoru Dráždany z NDR
1970 Ženský fotbal

1976 Končí tým dospělých
1978 Obnovení týmu dospělých
1991 Postup do I.B třídy, po roce sestup
1998 Postup do I.B třídy, po třech letech sestup
2004 Vznik internetových stránek www.sokollipence.cz
2005 Dokončení malého hřiště na minifotbal

Galerie předsedů:

Za celých devadesát let nikdo nesešel seznam předsedů našeho klubu. Pokusil jsem se o to listováním v kronikách, porovnáváním dat a zápisů. Nedělám si patent na stoprocentní přesnost, ale lépe to z mnohdy kusých a neúplných informací prostě udělat nešlo. (jkl)

1919 Václav Rubeš
1924 Václav Zima st.
1930 Josef Čibera
1932 Bohuslav Bláha
1934 Karel Houdek
1935 Václav Zima st.
1936 Antonín Houdek
1938 Antonín Šedivý st.
1939 Antonín Šedivý st.
1940 Bohuslav Bláha
1941 Alois Holub
1942 František Vašíček
1943 Antonín Šedivý st.
1944 Vlastimil Houdek
1948 Josef Čibera
1951 Vlastimil Houdek
1953 Václav Provazník
1954 Jaroslav Hladík
1955 Václav Provazník
1955 Antonín Dufek
1956 Antonín Vajnar
1957 Václav Provazník
1958 Antonín Vajnar
1959 Miroslav Kamarád
1960 Jaroslav Hladík
1967 Stanislav Dvořák
1974 Slavomír Bednář
1986 Michal Hájek
1995 Jaroslav Macků
2002 Pavel Rubeš
2005 Jiří Pavlíček

fotbal až do roku 1924, kdy klub musel v podstatě vyhlásit bankrot. „Finanční situace je neutešená a v důsledku toho ochabla i činnost sportovní,“ uvádí se v kronice mužstva. Existence SK Lipany byla smazána, a místo něho byl založen Lipan-

Lipany byla skutečnost, že se často pletl se slavnější „bitovní“ vesnicí Lipany u Českého Brodu,“ vysvětluje kronikář obce Josef Šolc.

Dalším zajímavým momentem padesátých let bylo angažování zkušeného hráče Čechie Karlín a Slavie Praha Stanislava Jelínka, který měl chatu na Kazině, jako hrajícího trenéra.

A potom už přišla slavná léta šedesátá. Lipenečtí borci nejprve v roce 1964 s desetibodovým náskokem „vykopali“ postup do I.B třídy a tu

Obnovený tým na konci 70. let. Zleva Pavel Novotný, Antonín Kříž, Petr Havel, Miloslav Macháček, Pavel Jackl, Antonín Vokurka, Alois Císařovský, František Círák, V podřepu Pavel Měkuta Jan Svoboda, Petr Provazník, Ladislav Geigand, Jaroslav Kaftan, Bohumil Červený

ský sportovní klub.

Tomu se pak ve 30. letech podařil husarský kousek, kdy během čtyř let postoupil z páté do druhé třídy Středočeské župy fotbalové.

Jo, abychom nezapomněli – hřiště jsme už od roku 1927 měli, a to na místě současného „starého“ hřiště, tedy plácku, na kterém dnes řadí lipenečtí dobrovolní hasiči.

Po skončení II. světové války byli fotbalisté finančně na dně. Členové klubu poskytovali půjčky 1000 korun. Po válce také začaly snahy vlády o sjednocení tělovýchovy do nějaké jednotné organizace. Do toho se ale lipanským fotbalistům moc nechtělo. Tehdejší předseda Vlastimil Houdek na začátku roku 1946 prohlásil, že svou půjčku 1000 korun přemění v dar, ale jen když LSK zůstane samostatný a tělovýchova sjednocena nebude. Protentokrát to vyšlo, ale o dva roky později, tedy po příchodu komunistů k moci, už sjednocení zabrzdit nešlo. LSK se sloučil se Sokolem a stal se jeho oddílem kopané.

Svátkem však bylo, že se svépomocí podařilo v letech 1946 – 47 postavit dřevěné kabiny u tehdejšího hřiště. Dnes je v nich klubovna modelářů.

Od roku 1953 jsme Lipence

Až do konce roku 1952 fotbalisté vystupovali pod názvem Sokol Lipany. S rokem 1953 změnili název na Sokol Lipence. „Od roku 1953 se naše obec jmenuje Lipence. Důvodem opuštění názvu

hned jako nováček vyhráli a postoupili dosud nejvyš v historii – do I.A třídy. Budiž řečeno, že v té době byla tato soutěž čtvrtou nejvyšší, nad ní už byla divize a pak hned 2. liga.

Udrželi jsme se zde až do sezóny 1968-69, kdy jsme opět sestoupili do 1. B třídy. Fotbalová kronika jako viníky označuje jednak samotné hráče, kteří prý neuměli vytvořit dobrou partu, nedokázali táhnout za jeden provaz, jednak funkcionáře. „Funkcionáři nedokázali zajistit trenéra,“ žaluje kronika. Sokol Lipence následně klesl do druhé třídy a po většinu šedesátých let se utápěl v krizi. V polovině této dekády dokonce družstvo dospělých v obci neexistovalo!

Dohromady ho dal až návratce z Radotína František Círák a Pavel Měkuta. Parta z této doby alespoň postoupila z poslední, třetí třídy a celá osmdesátá léta hrála ve druhé třídě. O fotbal postupně rostl zájem, takže bylo dost hráčů na znovuzaložení rezervního týmu.

Naštěstí v té době už také fungovala práce s mládeží, takže když jsme před dvaceti lety slavili šedesátiny a hodnotili tehdejší činnost, mohli jsme konstatovat, že v soutěžích hrají A a B tým dospělých, dorostenci a žáci. (ajk)

A o posledních dvaceti letech se dočtete dále.

Co se také stalo v roce 1919

Československo

28. ledna – založena brněnská Masarykova univerzita
10. září – Podkarpatská Rus se stává součástí Československa
Ekonomika

25. února – na tajné schůzi Národního shromáždění byla uzákoněna koruna československá jako měna Československé republiky
Svět

28. června – podepsána Versailleská mírová smlouva

2. července – první úspěšný přelet Atlantiku; vzducholod' R 34
Sport

Založeny SK Sigma Olomouc a FK Tescoma Zlín

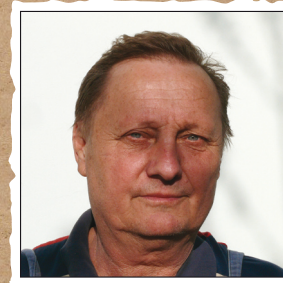
Vlastimil Hvězda (1928, bývalý brankář)

Po návratu z Radotína, kde jsem chytil druhou ligu, jsme dali dohromady partu, která tady brzy po dostavbě nového hřiště vykopala I.B třídu a hrála v čele I.A třídy. To bylo skvělé období, na které všichni rádi vzpomínáme. Perfektní fotbal, velké návštěvy na hřišti, dobrá parta.

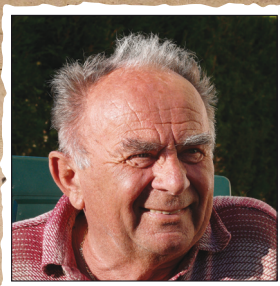
Luboš Petreje (trenér starších žáků)

Za moje krátké angažmá v lipeneckém fotbale na mě nejvíce zapůsobil zápas starších žáků v Satalicích. Rozhodčí Marek, známá to „černá“ osobnost kopané (nedávno přišel o licenci), pomáhal domácímu mužstvu, co mohl. Nicméně naši kluci bojovali a projevili obrovskou odhodlanost vyhrát. Tak se taky stalo, skončilo to 2:0 a pak jsme to taky hezky oslavili v „Mekáčích“.

Jaromír Větrovský (1946, bývalý hráč)

Vynikající byla léta postupu do I.A třídy a zápasů v ní. Fantastický byl domácí zápas proti Modřanům, které tehdy vedly tabulku. Přšelo, ale na hřišti bylo nabitě, přišlo snad tisíc lidí. A my jsme vyhráli 1:0. Diváci nám aplaudovali jak na Slavii!

Eduard Vodvářka st. (1924, bývalý hráč a trenér)
Zážitků byla spousta a převažovaly ty dobré. Sám nevím, který vybrat. Syn Eda mi připomněl jeden zážitek, kdy jsme o jednom poutovém zápase nastoupili za jedno mužstvo. Vyhráli jsme 2:1, já dal jeden gól z penalty a Eda ten druhý ranou k tyči. Kamarád Jarďa Kotek mezi diváky pak křičel: „Ať žijou Vodvářkové!“

Bohumil Procházka (1943, bývalý hráč)
Pamatuju se na utkání v I.A třídě, byl to rok 1966 nebo 67. Hráli jsme ve Švermově v dešti na hřišti plném louží. Soupeř vystřelil, náš brankář Jirka „Hazuka“ Havlíček si šel pro balon, ale ten se zastavil ve vodě a Hazuka skočil do prázna. Útočník přiběhl a zblízka dorazil míč do branky. Kapitán Sláva „Monti“ Bednář skákal snad metr vysoko, já myslel, že se zblázní vzteky. Ten zápas jsme pak prohráli.

Vít Mázdra (1975, hráč áčka)
Zažil jsem tu hodně hodně vítězství i porážek a následného „tužení party“ v hostinci. Osobně také rád vzpomínám na loňský zápas proti Písnici, kdy jsme vyhráli 10:1 a mně se podařilo dát 4 góly, z toho jeden klasický hat-trick za čtvrt hodiny.

Perličky z lipeneckých fotbalových kronik

SK Dušníky – LSK 6:2

Hoši decimováni cestou čestně prohráli pro střeleckou smůlu. Domácí pobuřování fanatickým obecníkem hráli přes mrtvolu, což jim opláceli i naši nebojácní bekové.

21. dubna 1930

SK Zbraslav – LSK 1:0

Se Zbraslaví obyčejně nedohraje se nikdy celý matč. Hned ostrý začátek naznačil brzký konec. V desáté minutě sražen byl Malý Jar. k zemi, což soudce přehlédl. Pro špatné soudcování vniklo obecníkem do hřiště a hra byla ukončena.

24. srpna 1930

LSK – Zbraslav 0:2

Hráno jen 20 minut, pro nepřipustné soudcování odešel LSK ze hřiště.

6. září 1931

Vranský SK – Lipanský SK 1:0

Tento mistrovský zápas hraný za soudcování p. Kratochvíla byl v 10. min. 2. poločasu ukončen obecníkem, který vnikl do hřiště, aby zakročilo proti soustavnému vylučování hráčů lipanských.

21. května 1933

Politické složky, a to soc. dem., národ. soc. a komunisté po nás žádají, by jsme na 1. máje neporádali žádný fotbalový zápas a zúčastnili se průvodu demonstračního. Rozhodnutí padlo následující: zápas žádný nebude, ale co se týče průvodu, nezúčastníme se, jelikož nejsme žádná politická složka. Každý se může zařadit dle svého přesvědčení.

24. dubna 1936

Kolega Houdek Vlasta dává návrh, aby se zapisovali přítomní na všech schůzích a na konci roku se pozná, kdo nejméně navštěvoval schůze.

6. května 1939

Kolega Šedivý Antonín připomíná, aby na hřišti nekopali nečlenové a aby se dělaly správné tréninky. V pátek je povinný trénink všech hráčů, řídit ho bude kolega Šocha.

17. června 1939

Osada Black White žádá o propůjčení hřiště za těch samých podmínek, jako měli loňského roku. Splátku zaplatí, až počnou prvně kopat.

28. ledna 1940

Zřejmě nějaký divoký zápas s SK Meteor Bubeneč, protože: 1) Kolega František Vašíček nesmí zastávat žádnou funkci ani být členem Lipanského SK do konce roku 1944.... 4) Zaplatiti pokutu 100,- K a 30,- K bolestného (lékařskou pomoc) p. rozhodčímu.

8. srpna 1942

Kolega Vlastimil Houdek žádá, aby LSK zaslal kolegovi Karlovi Houdkovi, který je na práci v Říši, peněžitou podporu. Schváleno 200,- K.

3. dubna 1943

Kolega Štětina domlouvá hráčům, aby na hřišti po sobě nekřičeli, i kdyby obecníkem je k tomu a jiným věcem vyprovokovalo. Spíše abyste je ještě sami okřikli. Hlavní jest mít v první řadě sebekázeň.

16. října 1943

Stanislav Dvořák o nedávné historii LSK: Zúčastnili se hodně turnajů a vyhráli spoustu různých cen. Naše mužstvo bylo od okolních klubů hodně žádané, jelikož naši hoši dovedli dáti hře pravou bojovnost.

17. února 1945

Výborová schůze se nekonala. Zběhnuvši se události znemožnily její konání. Obrana naší vlasti potřebovala nás, sportovce, na jiném místě, zodpovědnějším.

5. května 1945

Kolega jednatel upozorňuje na piano, které jest u Lancingerů a je třeba ho odstěhovat. Rozhodnuto, že se odstěhuje v neděli 9.XII. do kabiny na hřiště.

8. prosince 1945

Kolega Bartoš upozorňuje na Josefskou, a jak již bývalo zvykem, býval i program, proto jest nutno jej již nyní připravovat. Kolega Bláha dodává, abychom si pamatovali, že kabarety a jiné zábavy Lip.S.K. byly vždy velepěkné a daleko známé.

13. ledna 1946

Kolega Rubeš navrhuje, aby se udělal buffet, někteří členové byli proti, ale přislíbili, že každý něčím, kdo bude moci, přispěje a donese to k Dvořákovům, kde by se vše upeklo. Kolega Dvořák přislíbil, že upekou.

27. ledna 1946

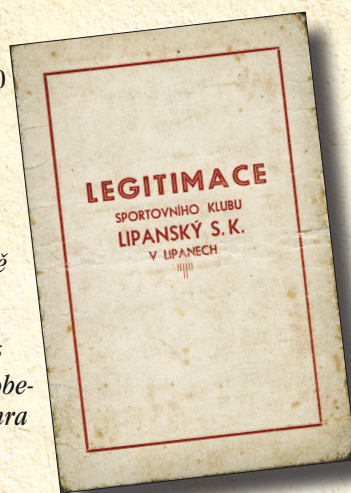
Kolega Čibera kladl důraz, aby se stavěli mladí do I.A mužstva, že je budeme potřebovat. Kolega Provazník se moc rozčiloval a říkal, že na takové těžké zápas

sy to není možné.

4. října 1946

Kolega Vančura nechťel jet do Davle, prý tam má známé a smáli by se mu, protože v té sestavě, jak tam jedeme, dostaneme jich nejméně deset. A výsledek byl, že jsme to s neporazitelnou Spartou Davle hráli 1:1. Když jsem pak v týdně potkal kolegu Vančuru, tak litoval, že v Davli nebyl.

9. února 1947, Zprava sekretáře Antonína Štětiny na valné hromadě

Na hřišti se nehrály vždy jen mistrovského zápasy. Při jednom „srandamači“ měli hráči na půlce občerstvení

Potom bylo rozhořeno, jak postupovat u hráčů a jejich stavení. Hlavně, aby již nechodili po hracích před zápasem ptáti se půjde-li hrát. Každého hráče jest povinností, aby se k zápasu dostavil, a když ne, aby se předem omluvil.

1. července 1948

Sokol Zvole – Sokol Lipany 6:5

Hráno ve Zvoli, kde mají hřiště z vršku, a vítr, který ten den nemilosrdně skučel, měly vliv na pro nás nepříznivý výsledek.

9. listopadu 1952

Před příchodem mrazů bylo rozhodnuto, že se provede na hřišti přírodní kluziště pro budoucí generaci. Ale po slabých znalostech našeho správce o této práci byla veškerá práce na tuto věc zmařena. On chtěl sice mít vše co nejdříve hotovo, ale jak se říká, práce kvapná málo platná. Oddíl byl nucen od tohoto odstoupit.

26. února 1955

S. Klínek – S. Lipence 3:5 nedohráno

Nedostavil se rozhodčí, a tak se pískání ujal bratr Provazník. Po menších chybičkách bratra Provazníka si hráči

S. Klínek stále více dovolovali ve sprostáctví a tak se to stupňovalo, že byl jeden hráč vyloučen. Po neuposlechnutí byl zápas okamžitě ukončen.

25. srpna 1956

U Lišků se

ztratila

kamna, zjistí

s. Vajnar.

Soupis inven-

táře na hřišti

proveden.

5. března 1957

Byl dobudován Československý svaz tělesné výchovy, jediná dobrovolná masová organizace tělovýchovného hnutí... Členové ČSTV se mezi sebou nazývají „soudruhu-soudružko“ a zdraví se „Nazdar!“

2. února 1958

S. Černošice – S. Lipence 3:0 nedohráno

Ve II. poločase po běžném faulu našeho Marka na Borovičku jej tento napadl pěstmi a několikrát jej prudce udeřil přesto, že se Marek vůbec nebránil. Tím, že se Marek nenechal vyprovokovat, dokázal svou uvědomělost sportovce. V okamžiku, kdy Borovička napadl Marka, vtrhli diváci do hřiště a došlo ke rvačce. Hřiště nebylo možné vyklidit a rozhodčí byl nucen zápas ukončit.

1. června 1958

S. Třebotov – S. Lipence 1:1

Vinou podnapilého rozhodčího probíhal zápas velmi tvrdě a bylo zraněno celkem 5 našich hráčů a 2 hráči z Třebotova.

14. září 1958

Lékařskou prohlídkou prošlo 48 soudruhů a též byli na injekci proti tetanu.

1. února 1959

Dopis do Kročehlav, které chtěly změnu termínu zápasu z neděle na čtvrtek:

Musíme Vám oznámiti, že na termín 16. 9. nemůžeme přistoupiti, protože bychom neměli zaručenou návštěvu. Jsme převážně zemědělská obec a zápasy ve všední dny jsou málo navštěvovány a tím je malý finanční příjem. U vás v Kročehlavech je to něco jiného, tam můžete mít větší návštěvu ve všední dny nežli v neděli. Proto se na nás nezlote a těšíme se na Vaši XI v neděli 19. září.

23. srpna 1965

Lipence – Mníšek 1:0 nedohráno.

Mistrovský zápas hraný v Lipencích se nedohrál pro špatné chování hráčů Mníšku. Ve 44. min. napadl hráč Mníšku rozhodčího Čecha a uškolil ho

22. května 1966

Trénink věnován poslechu rozhlasu a diskusi o nastalé vážné vnitropolitické situaci, která nastala po násilném vpádu vojsk Varšavské smlouvy na naše území. Další tréninky a utkání odvolány.

21. srpna 1968

Lipence – Slivenec 0:3

K utkání se 4 hráči dostavili v podnapilém stavu, jeden se nedostavil vůbec. Po utkání incidenty v šatně.

1. května 1972

Výroční členská schůze se konala v době plnění závěrů XV. sjezdu KSČ – rozvíjení národního hospodářství, rostoucí životní a hmotné úrovně našeho lidu. ČSSR je dnes domovem spokojených, sebevědomých a mírumil-

lovných lidí.

3. února 1979

Po postupu se jelo na zájezd do Německa... Kousek za Peluňkem už Nelida vyndával první řízek... Hned za hranicemi hráči prozkoumali supermarket a v autobusu se pak otevírala plechovka za plechovkou a ochutnávalo se. Vlasta Procházka okoštoval i pistáciové oříšky. Žel, měl je poprvé a zapomněl je oloupat. Prskal jako křeček...

24. června 1991

O přestávce za námi přišli funkcionáři soupeře a chtěli zápas podplatit! Náš trenér to však odmítl.

20. května 1997

Za zaznamenání také stojí, že během jarní části sezóny byli vyloučeni hráči Barva 3x a Rulík 2x!!!

17. června 1997

Lipence – Břevnov 1:2

Rozhodčí se nedostavil a los vyhráli hosté, pískal jejich trenér a naprosto nás zařizl. Druhý gól jim daroval, pak nám vyloučil nejlepšího hráče a v poslední minutě, když šel náš hráč od půlky sám na brankáře a byl již ve vápně, pískl nepochopitelně konec utkání. Břevnov – styďte se.

13. září 1997

Petr Novák (1972, bývalý hráč áčka, nyní stará garda)

Vidím to jako dneska. Hráli jsme pohár proti tehdy přeborovému Střížkovu. Bylo prakticky po sezóně, 1. prosince. Dal jsem 4 góly a na tři jsem přibíral, vyhráli jsme 7:1. To byla bomba!

Martin Říha (1975, hráč bečka, člen výboru)

Když jsem se přestěhoval, hrál jsem ještě v Kolovratech, ale chtěl jsem samozřejmě začít hrát v Lipencích. Dostal jsem se tam tak, že jsem slavil narození dcery v hospodě U Járna a byl tam rozparádný soused z ulice Pod Lečí. Nadšený vyprávěl, že hraje fotbal a abych přišel na trénink, že on tam bude taky. Dorazil jsem a ptám se kluků, kde že mají toho špičáka, co mě zlanaril (-) - samozřejmě jsem si nepamatoval jeho jméno. Až pak se nakonec ukázalo, že Jirka vlastně fotbal vůbec nehraje, a že si ze mě udělal pěknou prd...

Petr Provazník (1955, bývalý hráč a činovník)

Vždycky se tu držela dobrá parta, která se chodila tužit k Liškům. Jednou jsme trochu popařili a jeden z nás (Jirka N.) usnul na stole. Mezitím do hospody vjel jezdec na koni. Jirka se probudil, zamžoural očima a povídá „Chlapi, já už musím domů. Jsem vožralej, vidím v hospodě koně.“

Vlastimil Procházka (1969, bývalý hráč, nyní hospodář klubu) *Hrál jsem načerno ve Stodůlkách na Karla Malého, protože jsme zapomněli moji průkazku na hřišti. A na tribuně stál náš nejvěrnější fanoušek Tonda Doubrava, který má data každého z nás uložena ve své mozkové databance, a povykoval: To je Vlastimil Procházka, narozen 1969. To jsem myslel, že ho někdo z nás zastřelí...*

Jaroslav Macků (1953, bývalý hráč a předseda klubu) *Uprostřed socialismu jsme se s dorostem dostali v roce 1967 do tehdejšího západního Německa. Trenér Tonda Houdek vyjednal turnaj v Neumünsteru a my tam přijeli vyjedení jako bulici. Ale dostali jsme se pak i na zápas Hamburger SV a já jsem se nechal vyfotit s tehdejší hvězdou Uwe Sellerem.*

Petr Havel (1960, bývalý hráč, nyní vedoucí B týmu) *Hráli jsme doma pohárové utkání a soupeř z trestníku vyměll Tondovi Vokurkovi šibenici. Jenže míč prošel dírou v síti, ani se nezatřepetal. Tak jsem ho rychle vzal a rozehrál z malého vápna jako aut. Hosté sice trochu protestovali, ale rozhodčí nic neviděl a nechal pokračovat ve hře. Pravda se ale ukázala, soupeř vyhrál v prodloužení.*

Na novém hřišti se hraje už přes 45 let

Když se dnes nejmladší lipenečtí fotbalisté prohánějí po uměle zavlažované trávě na malém hřišti v dolní části areálu, nikdo z nich si neláme hlavu nad tím, na čem a kde museli hrát jejich dědové a pradědové. Ani velké travnaté hřiště neleží tam, kde teď, od nepaměti. Slavíme-li letos 90 let fotbalu v Lipencích, tak vězte, že „nové“ hřiště je přesně o polovinu mladší. Naši předci ho dokončili v roce 1964.

Od počátku se fotbal „mydlil“ na tzv. starém hřišti, kde dnes trénují své útoky a štafety místní hasiči. O zeleném pažitu si borci v kopačkách, či spíše teniskách, mohli nechat jen zdát. „Tráva byla jenom všude okolo. Hřiště samotné byl jeden mlat a spousta drnů,“ vzpomíná jeden z nejstarších pamětníků Vladimír Čibera.

Drny museli před zápasem vykopávat sami hráči. „V týdnů nás správce nahnal s motýčkama na plac, každému vykolíkoval jeho území a domů se nešlo, dokud nebylo hotovo,“ říká Karel Říha, další z fotbalistů, který tu dobu zažil.

Staré hřiště dlouho nemělo vlastní zázemí a kabiny. „Museli jsme se převlékat v hostinci U Malých. Na dresy jsme si pak n a v l é k l i sako nebo kabát a vydali se Roklemi na hřiště,“ vybavuje si Karel Říha. Ono se to nezdá, ale vzdálenost mezi hospodou U Malých a hřištěm byla půl kilometru. Nechtěl bych si něco zapomenout v šatně!

Teprve ve 30. letech klub svépomocí postavil dřevěnou budovu, kde byly šatny a společenská místnost. „V té vždycky Venca Provažník ve středu vyvěšoval na nástěnce sestavu, proto se mu říkalo Sestavička,“ přidává František Šedivý st.. „Já jsem se tam vždycky chodil dívat. Člověk byl zvědavý, jestli je mezi vyvolenými. Tehdy se ještě nemohlo střídát, takže zápas mělo jistý jenom jedenáct lidí.“

Na konci padesátých let už však byla tvrdá a nerovná hrací plocha neúnosná. Naštěstí byl aktivním činovníkem klubu Josef Vajnar, který byl zároveň předsedou Místního národního výboru (pro mladší generaci: starostou obce). Hlavně díky němu se podařilo získat pozemek jen o sto metrů dále.

Původně to ale bylo jen pole v mírné stráni. Jak bylo v budovatelských dobách zvykem, vše se zvládlo svépomocí. Jen na základní terénní práce přijel buldozer. „Jenže to celé nevyrovnal dobře. Horní část byla pevná, ale dolní byla samá navážka. A i když tam pak Venca Šimáček a další sedláci pomáhali s páry koní, nikdy už to nedokázali tak udušat a srovnat,“ tvrdí Karel Říha. A nedávná měření potvrdila, že má pravdu. Rozdíl mezi horním pravým rohem a dolním levým rohem je téměř dva výškové metry. Proto fotbalisté dodnes říkají, že hrají poločas „do kopce“, nebo „z kopce“.

Na výstavbě a úpravě hřiště odpracovala spousta členů ještě větší spousty brigádnických hodin. A všem to přišlo normální. „Museli jsme si na brigádu přinést deset korun. Míra Kamarád pak došel pro dva buřty a pivo k Lancingrům (dřívější restaurace, později kino v ulici v Roklích – pozn. red.) a byla svačina. Takže jsme dělali brigádu a ještě jsme si zaplatili svačinu,“ směje se Karel Říha.

A těch nových problémů se sekáním trávníku! Majitelé současných anglických pažitů na zahradách nebudou chápat, ale zpočátku se hřiště sekalo kosou! Teprve po pár měsících přibyla do klubu motorová sekačka.

Ale zase: v těch dobách na sběrné koše nikdo ani nepomyslel, takže chlapci, hrábě do ruky a hybaj na další brigádu!

Nový svatostánek měl dokonce svou tribunu. Vedle budovy šaten, zhruba v místě, kde je dnes garáž, byla malá dřevěná tribunka pro pár diváků. Vydržela do začátku 70. let, pak už byla na spadnutí, a proto ji fotbalisté raději zbourali.

Co se změnilo od té doby? V původních fotbalových kabinách na starém hřišti mají sídlo lipenečtí modeláři. I na původně fotbalovém placu netrénují jen hasiči, ochotně ho půjčují fotbalistům na tradiční Novoroční turnaj lipeneckých čtvrtí.

Maličké topoly, které zasázeli nynější šedesátníci a sedmdesátníci, vyrostly k nebesům, ale časem ochorely a spoustu z nich už jsme mu-

seli porazit nebo prořezat. Dřevěné zábradlí s betonovými sloupky je také to tam. Nahradil ho poctivý železný klandr. Přibyl také stánek s občerstvením a právě v jeho blízkosti brzy vyrostla tradice tzv. „chytřejšího klandru“, kde se scházejí nejzasvěcenější diváci zhusť hlasitě komentují výkony svých miláčků a dokážou vyprovokovat psychicky labilnější hráče soupeře ke stavům blízcím se nervovým kolapsům. Ale když se nechají, jejich chyba...

V loňské zimě jsme vyměnili střechu chátrající budovy. Brzký konec zřejmě čeká smrky, které se za 45 let staly dominantou západní strany areálu. Kdyby se našel někdo, kdo by zteplil velikány odvezl jako vánoční stromy, je vítán.

Původně dřevěné branky se na konci 70. let vyměnily za kovové. Nejprve byly žluté a po vzoru mistrovství světa v Argentině 1978 měly dole černý pruh (pamatujete?). Tyhle branky zpuštěné do hlíny pomalu klesaly a klesaly, až jsme v roce 2008 zjistili, že jsou branky o deset centimetrů nižší! „Nevěřili jsme svým očím. Museli jsme tyče rozříznout a navařit deseticentimetrový prstenec,“ líčí Václav Švagr, který rekonstrukci zajišťoval. Od té doby ale padá více branek. Místní áčko dalo v soutěžních utkáních v průměru čtyři a půl gólu za zápas.

Za vedení předsedy Pavla Rubeše klub využil grant a vybudoval hřiště na minifotbal, tedy pro přípravku. Slavnostně bylo otevřeno v roce 2006 za účasti fotbalových celebrit typu Jozef Chovanec, Ivan Hašek nebo Tomáš Hübschmann. A v loňském roce se podařilo hřiště doplnit o umělé zavlažování.

A jak je budoucnost areálu? Vedení klubu neseď se založenýma rukama. Shání se po dalších grantech, oslovuje potenciální investory, kteří by sportovní areál doká-

zali využít i jako společenské centrum obce. „Nechceme dopadnout jako Slavia, která třicet let slibovala nový stadión a předváděla nákrety a makety,“ prohlašuje současný šéf klubu Jiří Pavlíček. „Niméně své představy už máme a pracujeme s několika projekty. To, že v almanachu některý ukážeme, samozřejmě neznamená nic víc než naději a světlo na konci tunelu. Proto prosím fotbalisty, fanoušky i ostatní lipenecké občany, aby to nebrali jako závazný slib, že právě takhle bude stadión za dva roky vypadat, ale jako důkaz, že nespíme a snažíme se vybudovat areál, jaký si Lipence jako krásná pražská čtvrť zaslouží.“ (jkl)

Áčko nastupuje proti Motoru Dráždany. Vzádu vpravo je vidět bývalá dřevěná tribuna

Vlastimil Hvězda a Michal Hájek při jednom z prvních sekání nového hřiště

Takhle by mohlo hřiště vypadat v budoucnosti

Miroslav Puchmajer (1957, bývalý hráč a člen výboru) *Výborné bylo, když Pavel „Knedlík“ Jackl vyjednal ve vinárně U Hrozu v Nuslích fotbalový zápas s trenérem A týmu Bohemians Praha mezi polévkou a hlavním chodem. Nikdo tomu nevěřil, ale přesto byli jsme nastartováni na hřišti. Světe div se, ale krátce před domluvenou hodinou u brány zastavil patřový autobus s hráči Bohemky. To bylo pozdravení! Tenkrát za ně chytal Juraj Šimurka. Po zápase proběhla „zdařila debata o sportu“.*

Jaroslav Kessler (1923, bývalý hráč) *Svátkem pro nás bylo, když tu ve 40. letech hrála rezerva Slavie s tehdejšími hvězdami Bradáčem, Vytlačilem nebo Finkem. My jsme s nimi uhráli remízu 1:1 a pak jsme to oslavili v hospodě U Brunerů.*

Jiří Fišer (1927, bývalý dlouholetý hospodář) *Sledování soupeřů na videu je dneska normální, ale i my jsme se před mnoha lety učili sledováním filmů. Když k nám dorazil nový fotbalový WM systém (sestava hráčů, připomínající na sebe navazující písmena W a M), půjčil jsem si o něm na Národní třídě instruktážní film a pouštěl jsem ho hráčům v hospodě U Lancingrů.*

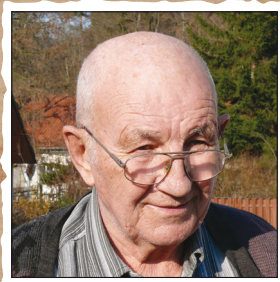
Alois Cisarovský (1953, bývalý hráč a trenér áčka, nyní člen výboru)
Nádherný byl postup v roce 1991. Vyhráli jsme poslední rozhodující zápas se Zbraslaví, pořádně to oslavili a za tři dny jeli do Německa.

Václav Švagr (1968, trenér mládeže)
Mým nejsilnějším zážitkem byl zápas nejmenších fotbalistů při slavnostním otevření spodního hřiště. Hráli jsme se Spartou, prohráli 26:0 a můj mladý chytal v bráně.

Jiří Havlíček (1944, bývalý brankář)
Nejvic si vybavuju krásný zápas na Mníšku v I. A třídě. Všechno jsem vychytal a vyhráli jsme 1:0. Byl jsem pak slavný, všichni mě chválili. I trenér Hvězda, sám velký brankář.

Josef Marek (1934, bývalý hráč)
K nám chodili hráči pro kopačky a špunty. Táta byl švec a klukům zadarmo připravoval špunty. Pak si je museli přibíjet hřebíčkama k podrážkám.

Hvězdy v lipeneckém dresu

Fotbal v Lipanech a v Lipencích nikdy nedosahoval zářných úspěchů, které by na malou obec přinutily zaměřit mediální pozornost jako na Blšany či Drnovice. První tým dospělých to dotáhl nejvýše do I. A třídy, a to v polovině 60. let minulého století. O dvanáct let později byl ale zdejší fotbal na kolenou a mužstvo dospělých neexistovalo. Od roku 1978 se pak muselo prodírat od začátku „pralesní ligou“, až k postupu do I. B třídy v roce 1991 a po brzkém sestupu ještě jednou v roce 1998.

Mezi desítkami fotbalistů se ale našlo pár individualit, které si to z lipeneckého trávníku namířily do vyšších sfér. Nebo naopak. Chlapci hráli ve slavných klubech a na závěr kariéry si začutali (nebo ještě čutají) u nás.

Vlastimil Hvězda (1928) přestoupil v 50. letech do Radotínského SK, který ve své nejslavnější éře hrál druhou ligu a chvíli měl i ambice na postup do první ligy. Vlastimil Hvězda se pak v 60. letech vrátil do Lipenců – byl jedním z hybných motorů postupu do I. A třídy. Byl hrajícím trenérem. V 70. a 90. letech trénoval dorost.

František Cmíral (1947) byl velkým talentem, vyhlédla si ho Sparta a získala ho v dorosteneckém věku. V době, kdy byl zájezd do Bulharska nebo NDR maximem cestovatelských zážitků drtivé většiny populace, s ní projel Jugoslávii, Francii nebo Švýcarsko. Do áčka Sparty se ale neprobojoval a přešel do Radotína, kde hrál divizi. V 31 letech se vrátil do Lipenců a spolu s Pavlem „Tanguou“ Měkoutou obnovil první tým dospělých, byl hrajícím trenérem a postoupil s ním z III. třídy.

Karel Blažek (1947) z Baní byl druhým nadějným dorostencem, který zamířil z Lipenců do spartánského dorostu. Uplatnil se ale „jen“ v B dorostu a později přešel ke konkurenci do Dukly. V kategorii dospělých se ale do ligových kádru neprosadil. Do mateřského oddílu se vrátil v 80. letech.

inzerce

SP

Záchrana jízdního Pražského hradu

Umíme to tak aby nejenom památkáři byli spokojeni

SP spol. s r.o.
Prvního pluku 920/17
186 00 Praha 8
tel.: +420 224 920 688
+420 224 923 034
fax: +420 224 923 939
info@spstavebni.cz
www.spstavebni.cz

tech jako trenér dorostu a vybojoval s ním postup.

Luboš Liška (1944) projevil vynikající brankářské schopnosti. V dorostu si ho vyhlédla Dukla Praha, která v té době kralovala v nejvyšší soutěži. Angažmá v prvním týmu nakonec Lubošovi nevyšlo a „válčil“ v Dukle Tábor a v Pardubicích. Dnes ho můžeme potkat v Lipencích na procházkách se svým chundelatým psem.

Martin Rak (1975) byl tahounem všech lipeneckých družstev už od mladších žáků. V úspěšné sezóně 1997-98 byl druhým nejlepším střelcem postupujícího týmu a hned poté šel zkusit štěstí do spartánské rezervy. Nakonec přestoupil do Benešova, který tehdy hrál 3. ligu.

Petra Landová (1988) hrála za Lipence od přípravy po žáky, samozřejmě v chlapeckém týmu. I mezi kluky ale vynikala a střídala góly jak na běžícím páse. V dorostenecké kategorii odešla do Sparty, vystřídalala několik mužstev (například Karlštejn) a nyní je opět v kádru áčka Sparty.

Josef Vladýka (1990) je zatím nejmladším žolíkem lipenecké kopané. Po prvních krůčcích na zdejším trávníku odešel do Dukly Praha. Hraje za starší dorost a trénuje s druholigovým týmem dospělých.

Takže to jsou ti, kdo u nás začali a později se proslavili. A teď obrácený gard. Dříve slavní, v Lipencích dohrávají nebo dohrávají.

Petr Vokáč (1952) to dotáhl až do reprezentační jedenadvacítky.

Hrál v roce 1972 proti Polsku nebo NDR a spoluhráči mu byli například Michalík, Bíroš nebo Rott. Za Duklu startoval v Poháru UEFA proti CZ Bělehrad a Djurgardenu Stockholm ve stejném dresu jako Viktor, Macela, Štambacher nebo Nehoda. Za Bohemians hrál proti Honvédu Budapešť po boku Panenky, Kozinky nebo Jarkovského. V Lipencích vypomáhal v 90. letech, nyní si sem tam zahrane za starou gardu.

Stanislav Jelínek (1917) byl v letech 1949-54 hráčem Slavie, poté Čechie Karlín a vedení klubu ho angažovalo v roce 1958, zprvu jako hrajícího trenéra. Měl chatu na Kazíně, proto ho Lipaňáci znali a fotbalisté pozvali mezi sebe.

Ladislav Geigand (1943) startoval v roce 1965 i za A tým Sparty. Do Lipenců přišel v 80. letech už se čtyřmi křížky na krku, ale pořád toho na hřišti nabíhal skoro nejvíce a jeho přihrávky nacházely spoluhráče takřka s neomylnou přesností.

Petr Vodička (1964) byl odchovancem Zbraslavi a nejvýše se dostal do divize v dresu Uhelných skladů. V polovině 90. let se stal členem party kolem trenéra Václava Cipry a byl špilmachrem týmu, který v roce 1998 postoupil do I. B třídy.

Vladimír Halgaš (1972) byl kapitánem třetiligových Strakonice a ještě ve 33 za ně hrál. Poté se však přistěhoval do Lipenců a nemohl každodenně dojíždět na tréninky, proto aspoň hostoval v divizním Písku. Lipencům občas vypomohl v béčce „načerno“. Teprve v roce 2007 dojíždění vzdal a ujal se kapitánské pásky v lipeneckém áčku a vede si stále na výbornou. (jkl)

Přijdu, když mě budete chtít, říká „Sigi“

Horst Siegl se po Ivanu Haškovi stal další fotbalovou hvězdou osobností, která si v Lipencích postavila dům a zakotvila zde. Stejně jako „Háša“ ale ani „Sigi“ zatím za místní klub nehraje, přestoupil do Blšan. Počítá však, že se „na stará kolena“ v Lipencích zabydlí i fotbalově.

S čtyřnásobným nejlepším střelcem fotbalové ligy, který celkem vsítil 176 ligových a 29 reprezentačních branek, jsme se chvíli bavili:

O Lipencích jako místu pro život

Když jsem si začal vybírat pozemek a vyjel poprvé směr Lipence, na příjezdové cestě jsem si říkal „Proboha, kam to jedu?“ Ale za prvé jsem měl doporučení od Háši, za druhý se mi na místě samotném moc líbilo a za třetí jsem brzy poznal spoustu dobrých lidí, takže teď už bych neměnil a jsem strašně spokojen.

O prvních kontaktech s fotbalem v Lipencích

Některé kluky z fotbalu už jsem znal. Samozřejmě Hášu, pak Tondu Kříže ze Sparty, s Jardou

Horst Siegl na novoročním turnaji 2007
Foto: Zdeněk Sluka

Ivan Hašek: Do Lipenců se strašně těším

Lipaňákem je zhruba jen deset let, ale v současné době je asi nejvýznamnější osobností nejen lipenecké, ale celé české kopané. A to přesto, že drtivou většinu roku strávil v daleké cizině. Ivan Hašek. Z těch, který kdy pobíhal po lipeneckém trávníku (byť jen na novoročním turnaji), to dotáhl asi nejdál. Je osminásobným mistrem republiky, dvakrát vybojoval titul jako trenér. V reprezentaci hrál 56krát a dal 5 gólů. Od prosince 2007 je koučem Al-Ahli Dubaj ze Spojených arabských emirátů. Tento rozhovor vznikl komplikovaně po telefonu, kdy Ivan byl se svým týmem na cestách na arabské Champions League. I tak ale z auta z fránu ochotně odpovídal:

Pamatuješ, kdy jsi začal vnímat fotbal v Lipencích? Bylo to třeba hned při výběru pozemku? Říkal sis „To bude fajn, je tu hřiště pod okny“, nebo „Ježíšmarjá, to bude řev“?

Pozemek vybírala manželka a měla jasné zadání. Čtěl jsem blízko hřiště, protože děti byly ještě relativně malé, takže jsem počítal s tím, že budou chodit za fotbalákem. A tak se taky stalo. Čili myslím, že Kateřina vybrala dobře a já jsem v Lipencích velmi spokojen.

Jsi znám jako člověk bojující za dodržování pravidel. Jak jsi vnímal, že synové chodili v 90. letech hrát za přípravku a žáky Sokola Lipence „načerno“?

Nebylo to tak, že jsem syny vnucoval. Když bylo kluků v Lipencích málo, zazvonili u nás. Naši kluci byli ještě

„Taškou“ jsem se poznal v redakci iDNES.cz, kde jsem byl na rozhovoru a on mě oslovil jako souseda, navíc se brzy přidal Jirka Vopršal. Ale hlavně mě pozitivně naladily vánoční a novoroční turnaje. Jsem pro každou legraci, a když je navíc spojená s fotbalem, tím líp.

O fanoušcích v Lipencích

Ivan Trojan a Míra Bosák, kteří tu hráli za Union B proti áčku, vyprávěli hrozný story o divácích a že už sem nikdy nechtějí přijet. Pak jsem pochopil, že mysleli „chytrý klandr“ a vysvětlil, že ti lidi to nemyslí zle a že se kluci žádného dalšího zápasu nemusejí bát. Takže snad někdo z nich přijede i na oslavy 90 let fotbalu v Lipencích.

O budoucím angažmá v Lipencích

Doufám, že na to taky dojde. Vůbec nejlepší by bylo, až se tady zase usadí Háša. Uděláme nějakou partu a budeme si chodit zakopat na lipenecký hřiště. Tedy jestli nás budete chtít.

O oslavách 90 let

Je to bomba! Moc se na to těším. Oslovil jsem spoustu kamarádů a věřím, že společně s Hášovým týmem předvedeme parádní souboj, pěkně si zahrajeme a uděláme žížen. (jkl)

někdo chtěl na Háška došlápnout. Ale nebrečím, za chyby se platí.

Kdyby ses někdy stal předsedou fotbalového svazu, pocítil by to Sokol Lipence?

Kdybych vám slíbil nový trávník, tribunu a přízeň rozhodčích, příliš by se toho ve fotbale nezměnilo. Nechci se bavit o tom, jestli můžu nebo chci být předsedou fotbalového svazu. Ale když vezmu v úvahu „kdyby“, tak bych prostě zase přišel mezi vás na fotbal jako předseda. Podívat se na fotbal, pokecat, co vás trápí. Ale žádná protekce.

Myslíš, že se někdy usadí a budeš si chodit zahrát za lipeneckou starou gardu případně svými kontakty pomáhat sehnat investory a hřiště zmodernizovat? Plány současné vedení má. Určitě bych si rád v Lipencích ještě zahrál. Ale čas se nedá zastavit a já nevím, jak dlouho budu ještě pořádně chodit, natož hrát. Co se týče nápadů na zlepšení lipeneckého areálu, rád se s nimi po návratu seznámím. (jkl)

Jaromír Vodrážka (1959, bývalý hráč a člen výboru)
Hráli jsme v Kosorí a Pavel „Dobaj“ Eliáš šel kopat trestňák. Soupeři se hrmuli do zdi. My jsme na ně křičeli: nechodte do tý zdi, ten má v noze dynamit. Jen se nám smáli. Dobaj se rozeběhl, bum a bohužel netrefil branku, ale jednoho hráče ve zdi do hlavy. Ten se skácel jako prkno, museli ho odnést. Asi deset minut ho za lajnou křísili, pak že už je v pořádku. Vyběhl na trávník – zatočila se mu hlava a byl na zemi znova. Tak jsem jen hlesnul: Já říkal – nechodte do tý zdi...

Václav Cipra (1948, bývalý hráč a trenér áčka i dorostu, nyní žáků)
Postup s týmem kolem Petra Vodičky v roce 1998 byl krásný. Ale já stejně nejradši vzpomínám na práci s dorostem. Vždyť já ho tady v 90. letech obnovil a pak jsem ho osm let vedl. Některé kluky jsem měl pomalu jako svoje děti.

Milan Jamřík (1955, bývalý hráč, nyní trenér áčka)
Ještě když chytal Honza „Krbec“, stavěl si jednou zed při trestňáku. V ní jako krajní stál Jirka Rulík. Krbec na něj pořád řval „Doleva, doleva!“ Když už Jirka stál skoro u klandru a nechápal se otočil, Krbec si uvědomil chybu a začal rvát „Doprava, doprava!“

Luboš Císař (1960, bývalý brankář a trenér žáků)
Nejvíce vzpomínám na to, jak jsme v žácích nebo v dorostu pod trenéry Tondou Kaprhálem nebo Tondou Houdkem vyjížděli na zápasy na kole. Hráli jsme třeba v Řevnicích nebo Dobřichovicích, dostali pár gólů a zas jeli přes Berounku zpátky.

Tomáš Císařovský (1980, hráč áčka)
Čerstvý je podzimní zápas proti Zbraslavi. Vyhráli jsme 6:0 a darilo se nám všechno, na co jsme sáhli. Byl to nejhezčí zážitek za poslední dobu. Naopak nerad vzpomínám na doby v dorostu, kdy jsme dostávali deset jedenáctí gólů.

Pavel Kosík (1969, bývalý kapitán A týmu)
Hráli jsme zápas ráno v 10:15 po oslavě, která skončila v šest. Přišel krásný centr, vyskočil jsem na balón, rána hlavou jako když kopne kuň a míč spadl přesně do šiberyce. Nádherný gól. Bohužel vlastní. Za chvíli se mi nepovedla příhrávka a soupeř toho využil a byl z toho další gól v naší síti. V té chvíli se na hřiště dostavila moje žena. Pavel „Knědlík“ na ni hned volal: „Káto, Pavel je nejlepší na hřišti, jednoho góla dal a na druhého nahrál; prohráváme 2:0.“

Odešli předčasně

Vzpomínáme-li na všechny velké postavy lipenecké kopané, připomeňme si kamarády, kteří tu ještě mohli a měli být s námi. Zemřeli daleko mladší, než by si zasloužili oni, jejich rodiny i osiřeli spoluhráči.

Miroslav Kalásek (1952-1967)

Velice talentovaný fotbalista a střelec k pohledání. Dokázal dát v jednom utkání i 12 branek. Jeho kariéru i život zastavila zákeřná nemoc.

Antonín Houdek (1942-1982)

Tohle byla obrovská ztráta. Tonda „Baker“ byl k nezaplacení. Od šedesátých let se zapojil do trénování, později byl sekretářem klubu a hlavním tahounem všeho dění. Spousta lidí na něj vzpomíná jako na největší osobnost v dějinách lipenecké kopané. Zradilo ho srdíčko.

Jan Marek (1964-1982)

Velký talent a pilíř žákovské a dorostenecké obrany ze-

mřel zoufale mlád. Byla to hrozná prázdninová zpráva, když jsme se dozvěděli, že Honzovi praskla cévka v mozku.

Pavel Lepšík (1951-2006)

Pavel se vyznamenal hlavně jako trenér mládeže. Už od 80. let spolu s Jardu Macků učil nejmenší Lipaňáky prvním fotbalovým krokům. Vštěpoval jim však i zásady kamarádství, férovosti a slušnosti. Kluci s ním zažili i spoustu zábavy, choval se k nim jako starší brácha. Zemřel na rakovinu.

Antonín Houdek (druhý zleva) patřil k motorům klubu. Na snímku diskutuje s Michalem Hájkem, Vladimírem Číberou a Slavomírem Bednářem

Josef Vejvoda (1974-2007)

Zaříd, oprav, sezeň. Pepa uměl všechno a bylo na něj sto procentní spolehnutí. Zlatý kluk se širokým srdcem, ale nízkou sebedůvěrou. Když toho bylo

na něj moc, skončil se životem sám.

Antonín Vokurka (1952-2008)

Výborný brankář, dvojče stopera Petra. Vždy spolehlivý a elegantní, mezi diváky velmi oblíben. Zemřel tragicky, spadl v práci ze žebříku.

Nejznámější přezdívky

K fotbalové partě vždy patřily a patří budou přezdívky, kterými se hráči na hřišti i mimo něj častují. Tyhle patří k těm nejznámějším:

Cébar – Vlastimil Hvězda

Hrál za Lipence v letech 1940 až 1955 a 1964 až 1970. Když byl malý chlapec, měl psa Césara. Jednou se pes splasil a táhl malého Vlastu za sebou. Vlasta na něj křičel Césare! Césare! Kamarádi, kteří akci sledovali, však slyšeli „Cébare!“ a od té doby tak titulují Vlastu.

Murín – Václav Šimáček

Podobně po psu, který patřil sedlácké rodině Šimáckových, vznikla i přezdívka hbitého pravého křídla z 30. a 40. let minulého století. Protože osud Václavovi nenadělil syna, říkali kamarádi v hospodě Murínka aspoň jeho dceři Marii.

Kosa – Jaroslav Hladík

Hrál za naše barvy před a v období II. světové války. Jarda byl strašně nohatej kluk a když svýma dlouhýma nohama zasáhl míč, „zkosil“ většinou na zem i soupeře, takže proto přezdívka Kosa.

Monti – Jaroslav Bednář

Přezdívku Monti dostal jakožto velký obdivovatel slavného italského hráče stejného jména (m.j. účast-

níka finále MS v r. 1934 proti ČSR). Po něm přezdívku zdědil syn Slavomír Bednář (hrál po r. 1945 do let sedmdesátých) a konečně i Slavomírův synovec Petr Novák, hrající v letech osmdesátých a devadesátých.

Dobaj – Josef Eliáš

Hrál zhruba v letech 1951 až 1960. Přezdívku si vysloužil obdobně jako Monti. V Dukle Praha hrál jistý Karol Dobaj, který měl podobný styl jako Pepík. Přezdívku nosil a nosí i jeho syn Pavel, proslulý střelec trestných kopů za naše barvy v letech sedmdesátých až devadesátých.

Miňák – Jaroslav Zima

Vynikající plejer hrající ve třicátých a čtyřicátých letech minulého století, dostal se také do divize v dresu Radotína. Zdědil svou přezdívku po tátovi, známém to pytlákoví.

Mates – Bohumil Procházka

Když se v Lipencích hrálo divadlo a konkrétně Dalskabáty hřišná ves, čerta Matese hrál právě on. A hrál ho skvěle, sklídl velký úspěch a odnesl si z přezdívku, která se později přenesla i na syna Bohuslava.

Pešek – Jan Šindělář

Hraje od 70. let dodnes a ještě vede béčko. Přezdívka vznikla tak, že malý Jenda brzy chodil mezi „velké

kluky“ a byl neuvěřitelně drzý. Před nikým si nebral servítky a každému říkal „Ty jsi pešek.“

Nelida – Petr Poul

Hrál s přestávkou v 70. a 80. letech. Přezdívku mu už v mládí vymyslel Jirka Beran. Důvod byl jednoduchý, Petr „nelidský“ vyrostl. V současné době chytá za áčko další Nelida, Petrův syn Tomáš.

Ičoun – Petr Provazník

Kapitán áčka v 80. a 90. letech. Přezdívku zdědil po svém bratrovi, ale ani on neví, kde se vzala.

Mazurík – Jaroslav Malý

Zdědil přezdívku po svém tátovi, bývalém správci ještě starého hřiště. „Ale já sám nevím, proč ji měl,“ říká dnes Jaroslav Malý.

Špenát – Bohumil Červený

Od 60. let zarputilý hráč, v 80. letech trenér áčka. Ještě letos – v 64 letech! – na tradičním Novoročním turnaji lipeneckých čtvrtí aktivně hrál. Zamladá rozvázal zeleninu, proto ho jeden z kamarádů nazval „Špenátem“.

A už mu to zůstalo.

Doutník – Miloslav Žák

Strážce naší svatyně v 70. a 80. letech dostal svou přezdívku od Petra Svobody, který jej jednou na turnaji ve Strnadech nazval po nějakém zákroku „zvlhlým doutníkem“. Bylo to moc dlouhá přezdívka, ale „Doutník“ Milovi už zůstal... (krb, jkl)

Mámy hrály fotbal, tátové tlačili kočárky

Na počátku to byl jen hec. Brěta Hošák a Erhard Jackl, kteří spolu hráli na konci šedesátých let za béčko, a trenér dorostu Tonda „Baker“ Houdek se jednou v restauraci bavili o tom, že by nebylo špatné dát dohromady dívčí jedenáctku. Zájem o fotbal totiž rostl. Možná to bylo postupem reprezentace na mistrovství světa v Mexiku 1970 (i když potom ostudně vyhořela), možná i nastupující normalizace po pražském jaru 1968, která lidi odvedla od politiky k různým koníčkům.

„Sbývalou manželkouapárděvčatyjsmeobešlipárdalsích holek a s přemlouváním jsme neměli žádné velké problémy,“ říká k tomu Břetislav Hošák, který nyní žije v Přerově jako – jak říká – spokojený důchodce. Tenkrát mužstvo,

jížděli i sto kilometrů,“ poznamenává exkouč Hošák. „Neměly jsme se obvykle jak dostat na hřiště soupeřů,“ říká jedna z hráček Milena Macků, tehdy Tkáčová. „Pamatuji se, jak většina družstva cestovala do Klecan, což je na druhém konci Prahy, stopem. Ale dokázaly jsme to! Všechny hráčky dojely včas.“

„Já mám ženský fotbal nejvíce spojen s výjezdem do Brandýsa,“ připojuje se bývalá hráčka Marie Kábelová. „Dostaly jsme 9:0 a příští týden se Spartou B sedm. Ale strašně ráda na to období vzpomínám. Byly jsme skvělá parta, často jsme se scházely po večerech na hřišti v klubovně, každá přinesla dobroty z domova a byla sranda.“

S tím souhlasí i Dana Rulíková, za svobodna Či-berová. „Slavily jsme kde co. Byla to paráda.“

Ale ne všichni ty dvě sezóny, kdy

Milena Tkáčová, Jana Chrpová, Marie Zimová, Marcela Burešová, Dana Číberová, Marie Kábelová, Břetislav Hošák, dole Alena Řihová, Dana Hůrková, Anežka Hošáková, Jana Zidlická a Hana Bednářová

vlastně „ženstvo“, vedl

jako trenér. Jak na to dnes vzpomíná? „Byla to krásná doba. Holky se bavily, i když skoro všechno prohrály.“ Dívčí jedenáctka vybojovala za první sezónu pouhé dva body za dvě remízy, jednu doma s Břevnovem, jednou v Hostivicích. Přesto byla atrakcí, která přilákala na hřiště více diváků. „Lidi najednou začalo chodit víc,“ souhlasí bývalá brankářka Anežka Jenišťová, dříve Hošáková. A to platilo i na hřištích soupeřů. „Když jsme jezdili na venkovní zápasy s dívčím družstvem, byla to atrakce,“ vzpomíná Jaroslav Kábele st., jehož manželka také hrála a který trenérovi dělal něco jako asistent. „Skoro všude to bylo stejné. Holky hrály fotbal a manželé jezdili kolem hřiště s kočárky. Dokonalá emancipace,“ dodává. Největší problémy byly s dopravou. Protože dívčí kopaná se nehrála (a nehraje) v žádné obci, musely holky cestovat nejen po středních Čechách. „Někdy jsme vy-

“Zdá se, že počáteční nadšení opadá. Tému chybí trénovanost,“ stojí v zápise v kronice ze 7. listopadu 1970. Způsob vedení tréninků se nelíbil ani tehdejšímu trenérovi dorostu Tondovi Houdkovi. Hlavně když jeho borci chtěli hrát na tréninku proti ženským a třeba pak v mistrovském zápase prohráli, burácel v kabině. „To máte z toho, že hrajete proti babám. Jste pak změkčili a nejedete do toho pořádně,“ cituje ho po letech Dana Rulíková. Po dvou sezónách dívčí fotbal v Lipencích skončil. Některé ženy otěhotněly, některé ztratily zájem, osudově družstvo zasáhl také manželský rozchod trenéra s brankářkou. Kouč se odstěhoval a dívky neměl kdo vést.

Ale ve vzpomínkách převažují ty dobré momenty. Vždyť dívčí jedenáctku neměl v historii jen tak někdo! (jkl)

inzerce

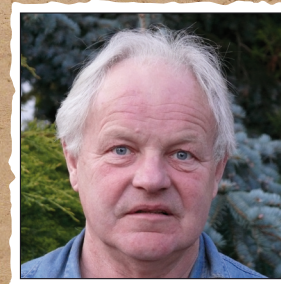
multimex
Váš spediční a logistický partner
SPEDITION

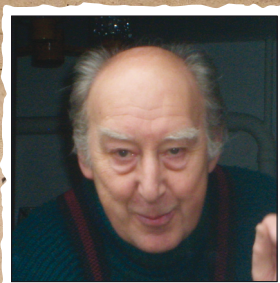
Miloslav Žák (1948, bývalý brankář a trenér dorostu)
Když tu poprvé hrála stará garda Sparty, její útočník Pavel Stratil, bývalý reprezentant, mi dal dva góly. Ale jak! Stál zády k brance a dodneška nevím, jak mi tam spadly. Prostě kanonýři!

Petr Běrnklau (1978, bývalý hráč, nyní trenér starších žáků)
Hráli jsme jednou před Velikonočními za béčko na škváře na Zlíchově. Přišel i náš gólman Míla Macháček, ale když viděl, že je dost lidí, řekl, že dá prostor mladším a sedl si se svými dvěma velkými taškami na tribunu. Pak z jedné vytáhl proutky a začal přelst pomlázky, které vždycky prodává na velikonočních trzích. Koukal na fotbal a u toho pletl pomlázky.

Bohumil Červený (1945, bývalý hráč a trenér áčka)
Strašně rád vzpomínám na zájezd s áčkem po sezóně na jižní Moravu. Byli jsme ve sklípku a pak šli spát. Někdo do stanu, někdo pod širákem, já jsem měl s sebou obytný přívěs. V noci bouchá Vašek Kaftan, že je mu zima, jestli může dovnitř. Pustil jsem ho, ale hned litoval. Chrápal tak, že jsem šel radši ven, že si někde něco najdu. Ale jak byla tma, zalezl jsem – a to jsem zjistil až ráno – do velké psi boudy.

Josef Netolický (1941, bývalý člen výboru)
Nevybavuji si konkrétní zážitky, ale moc se mi líbilo, jak hrálo áčko tuto sezónu, hlavně na podzim. Přejdu klukům, aby to takhle šlapalo i nadále.

Miloslav Macháček (1958, bývalý hráč, brankář a trenér mládeže)
Vybavuji si svůj první zápas za áčko. Bylo mi tak 16 až 17 let a dodneska si pamatuji, že jsem pobíhal vedle tehdejších matadorů, jako byl „Monti“ Bednář nebo Bohouš Procházka, v obrovských černých trenýrkách. Měl jsem je pod kolena, plandaly mi a cítil jsem se jak v noční košili. Natolik, že si to pamatuji dodneska.

František Cmíral (1947, bývalý hráč a trenér, hrál také v dorostu Sparty)
Nejhezčí vzpomínky mám samozřejmě na Spartu, se kterou jsem projel půl Evropy. Potom jsem šel do Radotína a hrál tam divizi. Do Lipenců jsem se vrátil v roce 1978, ale tady to bylo v troskách. Mužstvo dospělých vůbec nebylo. Dali jsme to znova s Pavlem „Tanguou“ Měkoutou dohromady a já byl hrajícím trenérem. Tak jsme to pak dotáhli aspoň do druhé třídy.

Když prckové vyhrají, je to nejlepší odměna.

Kdyby se kolem fotbalu nemotali mladí kluci (ale i holky), 90 let bychom ani neslavili. To oni byli po první světové válce hlavní

Žáci na počátku padesátých let se svým trenérem, neúnavným Jaroslavem Šochou. Z hráčů poznáváme v dolní řadě zcela vlevo Hynka Houdka a vpravo od něj Otto Košare

letech bylo družstvo žáků dokonce jeden čas jediným, které měl Sokol Lipence přihlášeno do mistrovských soutěží.

První ryze mládežnické družstvo, a to dorostenecké, vzniklo až za druhé světové války v roce 1943. Vedoucím byl ustanoven (jak se tehdy říkalo) zkušený hráč Jaroslav Šocha.

Vedení klubu tenkrát pečovalo o mladé fotbalisty i pod tlakem nacistické organizace Kuratorium pro výchovu mládeže v Čechách a na Moravě. Za Protektorátu Čechy a Morava byla tato organizace programově zaměřená na „rozvoj sportovních aktivit a branné zdatnosti mladých“.

Pravým smyslem Kuratoria byla převýchova českého obyvatelstva podle cílů nacistické ideologie. Možná i proto čteme v kronice z roku 1943 tento přísný zápis: „Kolega Šocha Jaroslav jako vedoucí dorostu bude dbát hlavně na to, aby jeho mladí svěřenci se naprosto podřídili klubové kázi, která zvláště u nich bude zosťřena, a zároveň o chování jejich v životě soukromém. Kolega Šocha jest povinen hlásit sebemenší přestupek každého dorostence kárné komisi, která rozhodnutím

přinutí provinilce ku patřičné poslušnosti.“ Ale tak hrozné to zas nebylo. I když byli kluci v klackovských letech zřejmě stejně divocí jako ti dnešní, žádný záznam o zasedání kárné komise už nenajdeme.

Další mládežnický tým vznikl až po roce 1948 – žáci. Zprvu neměl ani svého vedoucího. „Zápasy jsem si museli dojednávat sami. Některý z tátů třeba pracoval s někým, kdo měl taky syna u fotbalu, dohodli jsme se na neděli dopoledne, třeba do Let nebo vzpomíná pan František Šedivý st.

V 50. letech se žáků ujal opět Jaroslav Šocha, dal silný ročník dorostu 1942 a 43 pod vedením Oldřicha Lišky. Tým vyhrál okresní soutěž a postoupil do okresního přeboru.

„Hráli jsme pak s takovými týmy jako Říčany, Hořovice nebo Votice, a ti se všichni divili, do jaké díry musejí jezdit,“ říká jeden z hráčů tehdejšího týmu Petr Svoboda. „Ale fotbal se hrál dobrý, mohli jsme postoupit dokonce dál do kraje, ale chyběl nám bod a místo nás šly nahoru Vonoklasy,“ dodává Petr Svoboda.

Dorostenci dorostli, mnozí z nich se pak uplatnili v úspěšném A týmu v I.A třídě, například bratři Větrovští, Jan „Kozel“ Novák, Karel Zima, Petr Svoboda. A přišla 60. léta a s nimi úplně nové trenér-

ské období. U žáků se opět střídali trenéři, vedli je například Jaroslav Kříž nebo Zdeněk a Jaromír Větrovských. „Já jsem žáky přebíral po bráchovi. Bylo mi 19 let a staral jsem se o kluky o pět sedm let mladší,“ vybavuje si Jaromír Větrovský.

Ale pravá trenérská hvězda se vynořila na konci 60. let u dorostu. Antonín Houdek zvaný „Baker“. Ještě dnes jsou po něm v archivu trenérské plány na každý trénink. Jak má vypadat rozcvička, protažení, následné cvičení s míčem, nácviky herních situací, tréninkové dávky. Jak u profesionálů. „Tonda byl dřič. Fotbalu rozuměl a snažil se nás naučit co nejvíc,“ míní tehdejší „Bakerův“ svěřenec Alois Císařovský. Jeho spoluhráč Jaroslav Macků vzpomíná, jak v roce 1970 chtěli tehdejší dorostenci trénovat s nově vzniklou divíci jedenáctkou. „Ale Tonda nám to zatrhnul. Říkal, že když budeme hrát proti babám, budeme měkký.“

Tonda „Baker“ vyvezl své svěřence jako první trenér na Západ, na turnaj do Neumünsteru severně od Hamburku a na oplátku pozval německý dorostenecký tým k nám. V 70. letech trénoval žáky Antonín Kaprhál a v polovině této dekády začíná éra trenérů Michala Hájka a Josefa Kerbacha. Ti vychovali jednu generaci malých fotbalistů, kteří postoupili do vyšší soutěže v žácích i v dorostu a někteří z nich byli donedávna oporami A i B týmu. A tehdejší brankář Honza Kerbach dnes trénuje A tým.

Další partu žáků měli na starost v 80. letech Jaroslav Macků a předčasně zemřelý Pavel Lepšík. Jejich svěřenci dodnes hrají za áčko. Dorost vedli Jaroslav Kábele st., Karel Blažek a později – než se stal předsedou – Michal Hájek.

V polovině 90. let se výchovy nejmenší generace ujali Miloslav Macháček, Luboš Císař, později Petr Poul a Miroslav Malý. Dorosteneckou líheň opečovával Vlastimil Hvězda a po něm osm let Václav Cipra st. „Na ty roky moc rád vzpomínám,“ říká posledně jmenovaný, jemuž zatím poslední dorostenecký ročník skončil teprve v loňském roce. Letos se Václav přidal ke kolegům a trénuje mladší žáky. Dnešními trenéry mládeže jsou už pět let Václav Švagr, Vladimír Halgaš, Josef Netolický ml. a Jaroslav Kábele ml. Loni se k nim přidali kouči starších žáků Luboš Petreje, Petr Bernklau a Nenad Milovanovič.

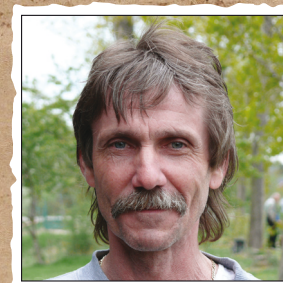
A jaké to je? Stejně jako dřív. Nejtěžší je vždy najít „blázna“, který se o mládež bude starat, trávit s nimi tři odpůldne v týdnu a bez nároku na odměnu a na vděk předávat to, co se sám za léta u fotbalu naučil.

Potom přemlouváte rodiče, aby navíkend nejezdili pryč, ale nechali syna (nebo dceru) hrát zápas. Žádáte také, aby vám pomohli dopravit tým na utkání. Vybí- vyšší než

ráte příspěvky, které nejsou za běžné zájmové kroužky, a někdy musíte vysvětlovat, že z nich platíte provoz klubu a třeba odměny pro děti, nikoli mzdu či jakýkoli jiný příspěvek trenérům. (Budiž ale řečeno, že někteří rodiče jsou také nadšenci a dávají sponzorské dary, ač nemusejí.) A v poslední době bojujete s konkurencí fotbalu v podobě tenisu, airsoftu, florbalu, skoků do vody, počítačových her... Ale dost kňourání: když se vyhraje, stojí to za to! Radost dětí je tou nejlepší odměnou. Všechny těžkosti jsou rázem pryč a vy získáváte nový impuls do života! A do trénování. (jkl)

inzerce

2TS
2TS s.r.o.
Huťská 3322
272 01 KLADNO
Czech Republic
tel: +420 312 642 090
fax: +420 312 642 091
e-mail: 2ts@2ts.cz
www.2ts.cz

Jan Svoboda (1957, bývalý hráč)
Nejtěší dojem na mě udělal postup do I.B. třídy v roce 1991. Nebo návštěva z tehdy Západního Německa ze Zellu už v roce 1989. Hráli jsme s nimi turnaj a za stavu 1:1 jsem dal penaltu a porazili jsme je 2:1.

Petr Poul (1961, bývalý hráč a trenér mládeže)
Můj nejtěší zážitek je spojen s rokem 1991 a našim postupem do I.B. třídy. Na rozhodující zápas dorazilo z Řep i několik autobusů fanoušků soupeře, a pokud si to dobře pamatuji, diváci byli okolo celého hřiště. Atmosféra zápasu byla na druhou třídu opravdu super. Nakonec jsme rozhodující gól vstřelili asi 10 min. před koncem, když Knedlík krásně hlavičkově k tyči, brankář míč vyrazil a já jsem ho pohodlně dorazil do sítě. Všichni se na mě vrhli a váleli jsme se na jedné hromadě. Postup!

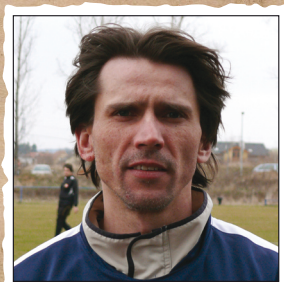

Miroslav Malý (1969, bývalý hráč, později trenér žáků)
Krásný bylo, když jsme se žákama ročníku 1988 postoupili a pak jsme jeli na turnaj do Klínce. Tam přijela třeba i Viktorka Žižkov, ale my jsme všechny porazili a přivezli pohár.

Sladké postupy v posledních 20 letech

Vladimír Halgaš (1972, kapitán áčka)
Pro mě byl největší zážitek, když jsem se krátce po přistěhování šel poprvé podívat na zápas béčka. V brance stál Honza „Krbec“ Kerbach a řval jako smyslů zbavený a kousek za ním diváci u „chytřejšího klandru“ hrozili pěstmi a holemi. Tak to jsem nezažil nikde, natož ve třetí lize ve Strakonících, kde jsem hrál.

Martin Barva (1973, vynikající střelec)
Hraju tady dvacet let, zážitků je spousta. Ale dodneska mi dělá největší radost, když dám doma gól na spodní branku a běžím si poplácat s diváky u „chytřejšího klandru“. Pro to ten fotbal hraju

Petr Svoboda (1946, bývalý hráč)
Hráli jsme v dorostu o postup do krajského přeboru. Bylo to ještě na starém hřišti, kanonáda jako hrom. Za stavu 5:5 jsme kopali penaltu a k míči se přes celé hřiště hnali brankář Jirka „Házuka“ Havlíček. Ani si míc nepostavil, jak byl rozběhnutý, napálil míc bodlem – šup přes břevno k Veselým na pole. Remízou jsme přišli o postup.

Když před dvaceti lety vyšel podobný bilanční almanach k 70 letům lipenecké kopané, chválili jsme A tým dospělých za snahu vybojovat po dlouhých letech postup z II. třídy. Nicméně do té doby se to od znovuzaložení týmu dospělých na konci osmdesátých let ani jednou nepovedlo. Proto je jasné, že největším úspěchem posledních dvou desetiletí je, že jsme se do té I.B třídy už konečně podívali, a to dokonce dvakrát. Jak dopadla letošní sezóna, v níž áčko po podzimu vedlo tabulku, jsme bohužel v době uzávěrky těchto stránek nevěděli...

První postup do I.B třídy

Poprvé vybojoval postup do I.B třídy tým vedený trenéry Aloisem Císařovským a Petrem Provazníkem v sezóně 1990-91. Po podzimu byl na druhém místě s dvoubodovou ztrátou na Sokol Řepy, avšak ty na jaře ztrácely a přenechaly nám

A to i na horní branku. “Nicméně do konce zbývalo jen deset minut a pořád to bylo 0:0. Měli jsme převahu a spoustu šancí, ale útočníci je zahazovali jak na běžícím pásu. Až v 81. minutě Pavel Eliáš prudce

A tým, který postoupil v roce 1991 do I.B třídy, na zájezdu v Německu. Zleva Michal Hájek, Michal Puchmajer st., Alois Císařovský, Vladimír Mašek, Petr Hájek, Pavel Jackl, Karel Malý, Pavel Eliáš, Petr Provazník, Miloslav Macháček, Antonín Kríž, Jiří Horák. V podřepu Miroslav Puchmajer, Pavel Hájek, Jan Pavlíček, Jan Kerbach, Jan Šindelář, Pavel Rubeš, Vlastimil Procházka, Petr Poul

zacentroval, Pavel Jackl hlavičkoval, brankář střelu vyškrábl, ale na dorážku Petra Poula zblízka už neměl nárok. Góóó! Střelec se hned octl pod hromadou šťastných spoluhráčů.

Oslavy se však musely odložit až na dobu po závěrečném zápase se Zbraslaví B, kdy našemu týmu stačila remíza. Vyhřáli jsme však 2:0 a šampaňské mohlo stříkat! Hned

za dva dny jsme pak odjeli na turnaj do Zelli blízko Norimberka, který bylo v té době našim družebním městem (na turnaji v Lipencích byli tamní fotbalisté už v létě 1989). A tam to řádně oslavili.

Páteř mužstva tehdy tvořili fotbalisté ročníku 1966. Všechny zápasy sehrál Pavel Rubeš, jednou chyběli Jaroslav Kábele, Jan Šindelář a Jan Kerbach, dvakrát Vladimír Mašek,

tříkrát Pavel Jackl a František Novák. Nejlepšími střelci byli Pavel Jackl a Pavel Eliáš se šesti góly a Petr Poul s pěti.

Suverénní vláda a dva superkanonýři
V I.B třídě jsme se však dlouho neohřáli a po dvou letech následoval pád zpět

Oslavy postupu do I.B třídy na hřišti v roce 1998

první místo. Rozhodující zápas právě s Řepy se hrál na našem hřišti 26. května 1991. Hřiště bylo obsypané diváky, z Řep přijeli fanoušci několika autobusy. Samozřejmě však převahu měli domácí diváci. Co říká kronika? „Diváci byli fantastičtí. Hnali naše hráče do útoku i v době, kdy se nedařilo.

do II. třídy. Ovšem začala se rodit parta, kterou vedl trenér Václav Cipra. Ta těžila především ze zkušenosti Petra Vodičky a Pavla Kosíka a samozřejmě ze střelecké formy dvou kanonýrů, kteří dohromady dali 64 gólů z 84 celého mužstva! Martin Barva dal za sezónu 38

pak nastupovali po jednom přivítání mohutným potleskem diváků.

Béčko bylo postupujícím, ale výš nešlo

Tentokrát nebylo postupujícím áčko, ale béčko. Skončilo na 3. místě tabulky, a protože ze dvou třetích tříd postupovalo celkem pět týmů, musel jít do II. třídy jeden klub ze třetích míst. Tím,

kdo měl lepší výsledky, jsme byli my. Krásný výsledek! „Ještě jednou jsem chtěl zažít postup. Díky vám, borci, se to povedlo,“ děkoval svým spoluhráčům brankář a lídr mužstva Honza „Krbec“ Kerbach, který se v posledním zápase proti Ruzyni rozloučil s aktivní kariérou (jenže je trochu jako Dominik

Současný A tým. Milan Jamrik, Tomáš Kovalčík, Jiří Chroustovský, Tomáš Melich, Josef Tatar, Tomáš Poul, Zdeněk Scheib, Vladimír Mašek, Jan Kerbach. V podřepu Petr Stauch, Miloslav Witberger, Petr Macků, Vít Mázdra, Jan Cikrt, Jakub Hlava

brank, Martin Rak 26.

O Martinovi dokonce vyšel článek v MF DNES s titulkem *Lipenecký střelec Barva dal v jednom zápase pět gólů.*

Mužstvo vyhrálo suverénně s desetibodovým náskokem a postup si rozhodně zasloužilo.

A oslavilo ho dvakrát. Nejprve už v průběhu sezóny, kdy v Troji vyhrálo nad Lokomotivou B 5:0 a už nemohlo být předstíženo. Když se pak hráči s fanoušky vraceli do Lipenců několika auty, zastavili na příjezdové cestě (na Rafandě), vytáhli vlajku, vykláněli se z oken a troubíce na klaksony projeli celé Lipence. Mnozí pamětníci to dnes považují za největší zážitek.

Druhá oslava byla stylová při posledním zápase na domácím hřišti. Všichni členové kádru se ostříhali nakrátko a na hlavy si nechali nabarvit červené a bílé pruhy (viz foto na titulní straně). Na hřiště

Hašek – už v té bráně zase párkrát stál). Nicméně nakonec B tým do II. třídy nešel. Vedení klubu a obou týmů dospělých se rozhodlo

Starší příprava, která vyhrála turnaj v Chuchlí v roce 2007. Vzádu trenéři Josef Netolický, Jaroslav Kábele, Václav Švagr. Hráči Honza Kerbach, Viktor Kábele, David Skalský, Stanislav Kočár, Marek Petreje, Dominik Svoboda, Marek Netolický, Miroslav Šrámek, dole Michael Suchiňák, Daniel Ondruška, Jan Šalamoun, Filip Kudrna, Lukáš Fousek, Dominik Šalamoun a brankář Jaroslav Brousl

postupu se vzdát. Podmínkou pro start obou mužstev v jedné úrovni tříd by bylo jejich naprosté oddělení. Musely by existovat dvě odlišné soupisky a hráči by se nemohli vyměňovat a navzájem si vypomáhat, jako tomu bylo dosud. (jkl)

Miroslav Vokurka (1948, bývalý hráč)
Moc pěkný zápas byl se starou gardou Sparty. Na lipenecké hřišti přijeli bývalí reprezentanti, hráči, kteří se potkávali s největšími světovými hvězdami a teď jsme tu proti nim stáli my. Ale ti chlapi si na nic nehráli, byli to normální lidi bez hvězdných móresů.

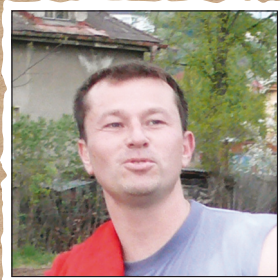
Josef Šindelář (1966, bývalý hráč)
Ještě v dorostu jsme hráli v Řeporyjích o postup. Jirka Musil kopal ze strany trestnáku, míč přilétl do vápna a já jsem vysekl parádní nůžky. Byl z toho gól jak z učebnice, vyhráli jsme a postoupili. Shodou okolností někdy v té době tehdejší hráč Zbrojovky Brno Roman Kukleta vyhrál s podobnou trefou gól měsíce nebo dokonce roku, takže mi občas ještě kluci říkají „Kukleta“

Jaroslav Kaftan (1954, bývalý hráč áčka)
Těch zážitků mám spousty, ale nejraději vzpomínám na dobu, kdy jsme na začátku 80. let konečně vylezli ze třetí třídy a dostali se do druhé. Hrál jsem tenkrát levě křídlu, napravo byl Pavel „Knedlík“ Jackl a uprostřed Honza „Šari“ Svoboda. Myslím, že to byla celkem úderná letka.

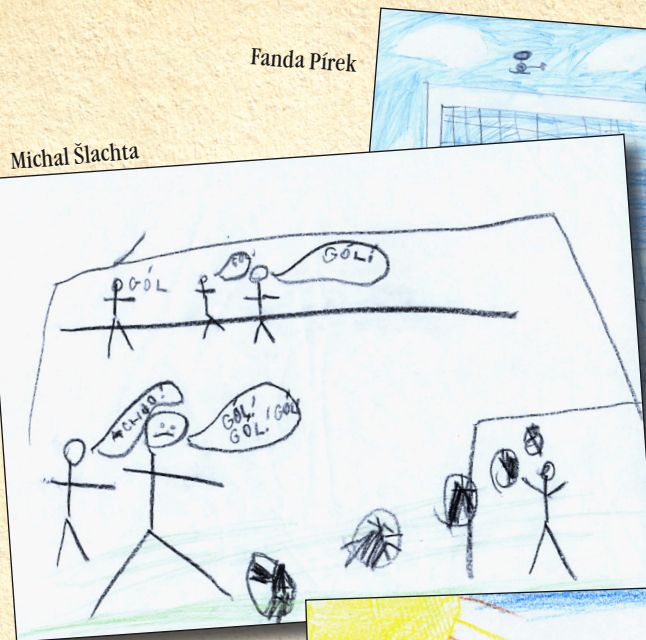
Jan Kerbach (1966, brankář áčka i béčka; nyní kouč áčka)
Bylo mi asi 17 let a měl jsem tehdy střídavý start za áčko. Hráli jsme proti silným Stodůlkám doma a já chytil dvě pentle, jednu na horní a druhou na spodní branku. Vzhledem k tomu, že utkání skončilo 0:0, to byl docela dobrý počín, a proto si na to pamatuji, jako by to bylo dneska... Na druhou stranu, o několik let později mne stejný soupeř vytrestal gólem z půlky na spodní branku přímo z rozehrávky 2. poločasu, když jsem ještě nebyl v brance. Ještě, že gól nebyl uznán, dodnes mi to však kluci připomínají, přijímám, běžím do branky, volal „pane rozhodčí, pomóóc“.

Ondřej Čech (1971, hráč áčka a béčka)
Jednou v lednu roku 2006 jsem dostal nápad, že bych došel své paní Evě pro nějaké to pivo do hospody U Lišků. Má milovaná souhlasila, tak jsem vyrazil s tím, že úkol zněl jasně: „Kup čtyři piva a hned přijď“. Dal jsem si jedno od cesty a chystal se zpět, když kolem mě prošel Honza Kerbach a pozval mě mezi partičku maniků (posléze jsem zjistil, že to jsou fotbalisti) od 25 - 40 let a situace začala nabírat obrátky. Popisovat, co jsem všechno vypil a kolik jsem objednal panáků, asi nemá smysl, ale jedno bylo jisté, úkol jsem splnil jenom napůl. Vrátil jsem se se čtyřma pivama, ale v dezolátním stavu a až o půlnoci. Od této doby jsem začal hrát za Lipence fotbal, jsem s ním spjat nejen já, ale i oba moji synové Daniel a David, kteří aktivně hrají za přípravku a mladší žáky.

Jak fotbal nakreslili naši nejmenší

Michal Šlachta

Fanda Pírek

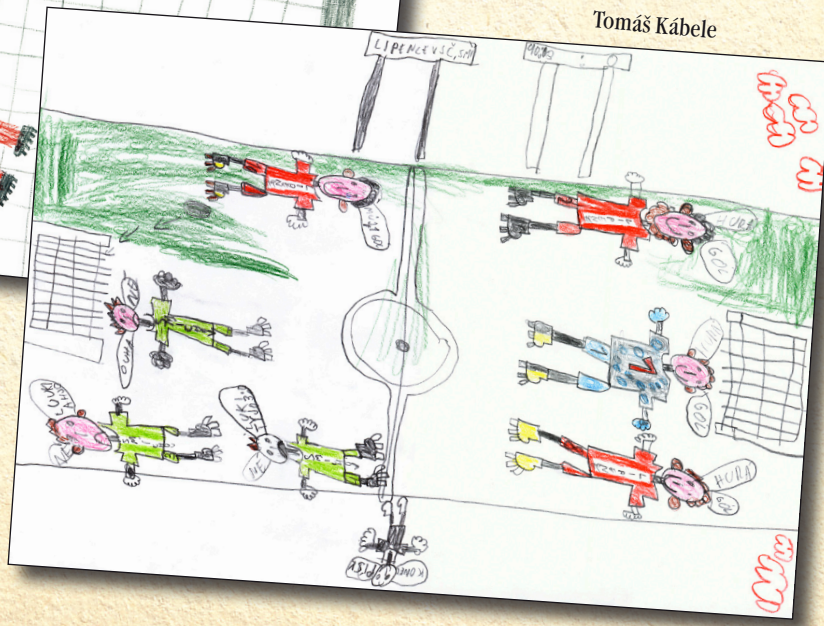
Ondřej Pavel

Jonáš Kulveit

Tomáš Kábele

inzerce

SUBTERRA

A NE KUP TO.CZ

Z čeho vlastně fotbal žije

K provozování amatérského sportu nebo jiné bohubilé zábavy potřebujete vždy peníze. V lipeneckém fotbale to po celou dobu jeho činnosti nebylo s penězi valně. Původní klub SK Lipany založený v roce 1919 dokonce kvůli nedostatku peněz zkrachoval. Z čeho tedy klub ve své historii a v současnosti pokrývá náklady?

Členské příspěvky

Především to vždy byly členské příspěvky. A možná se bude zdát samozřejmě, že by každý člen měl příspěvky platit, ale vybrat je ode všech nebylo a není vždy snadné. Podívejme se do historie, konkrétně do zápisu ze schůze 19. září 1947: „Kolega Dufek dává návrh, aby byli vyvěšeni ti členové, kteří ještě dluží příspěvky L.S.K. s poznámkou, že nezaplatí-li do příští schůze výborové, budou bez odvolání považováni za vystoupivší z Lipanského S.K.“ I dnes by vám vedoucí nebo trenéři jednotlivých mužstev vyličili, že než vymámit základní příspěvky z členů je někdy snazší z pověstné jalové krávy dostat tele.

Příjmy ze vstupného

Příjmy ze vstupného v Lipanech a Lipencích nikdy nebyly horentní. Ale na zaplacení náhrad a cestovného rozhodčímu většinou vždy vystačily. V minulosti se dokonce příjmy ze vstupného dělily mezi obě družstva a hostující tým získával takzvané náhrady. Dnes si každý klub vybírá jen na sebe. Dříve se také platilo i na utkáních mládeže. „Je nezbytné, aby každý člen a příznivec kopané, když jde na dorostenecké zápasy, platil řádně vstupné“, stojí v zápise v kronice z 24. května 1962 „Vyskytují se případy, že diváci, kteří se dívají na hřišti na mistrovský zápas dorostu, neplatí a říkají, že nemají peníze. Takhle bychom nemohli prosperovat a naši mladí sportovci by se museli odhlásit ze soutěží.“ Dnes na zákovská utkání chodí jen rodiče, kteří stejně platí příspěvky za své děti, a tak by bylo vybírání na jejich utkáních kontraproduktivní.

Brigády

Spousta věcí se na hřišti a v jeho okolí dělá zadarmo. Tedy že členové věnují svůj čas a práci klubu. Postavily se tak kabiny, sekalo nebo shrabávalo se hřiště, staví se tak hranice na čarodějnice, pořádaly se zábavy. V minulosti se také brigádami získávaly peníze na konkrétní zboží. Například žáci

v 70. letech neměli peníze na dresy a míč, tak chodili sbírat jablka a prodávali je do výkupu. Klub také sbíral železný šrot.

Dotace

Za minulého režimu dostával klub dotace od ČSTV, po listopadu 1989 tato praxe pokračuje, ale příliv peněz slábne. Rovněž tok financí ze státní nebo obecní správy ani zdaleka nestačí. I když v posledních

Bývalá pokladna u vchodu na hřiště

pár letech máme dobré zkušenosti s příspěvky na výstavbu mládežnického hřiště a na střechu budovy od magistrátu a nyní na výstavbu plotu od místního úřadu.

Půjčky

V těžkých dobách řešili naši předchůdci prázdné pokladny půjčkami. Například těsně po válce, viz zápis ze 4. srpna 1945: „Návrh kolegy předsedy, abychom vypsali půjčku nejméně 1.000,- Kč asi od 30 členů přijat. Na půjčené peníze se vydají potvrzenky, které budou podepsány předsedou a jednatelem. Peníze budou členům vráceny zpět v té hodnotě, jaká bude cena peněz. Půjčka jest bezúročná.“

O necelý rok později to bylo podobné, v pokladně se zase proháněli pavouci a takhle to 12. července 1946 řešil výbor klubu: „Kolega Štětina navrhuje, aby se udělala půjčka mezi členy 30-50 Kč na krytí vzniklého vydání, která by byla splatná po pouť.“ Dnes půjčky nejsou na pořadu dne, modernější je získat sponzory nebo inzerenty

Pronájem

Příjemným přilepšením do pokladny je z pronájmu areálu pro sport – například pánové z Velkotržnice Lipence zde hrají fotbal nebo děvčata z Radotína své zápasy v lakrosu. Část peněz přináší i pronájem stánku s občerstvením.

Sponzoři

Sponzoři jsou záchranou klubu. Na chod přispívají jednak materiálně, jedna finančně. Materiálně například stavební firma SP, jejímž je spolujednatel Josef Šindelář, kladenští výrobci spojovacího materiálu ZTS, gastronomická společnost Zátíší Group nebo firma na likvidaci odpadů ZK Zdeňka Kršky. Finančně pomáhá opět ZTS a Zdeňka Krška, dále firma KERIM Miroslava Puchmajera, stavební firma Subterra a APP Servis. A pak jsou dárci, kteří prostě přijdou a zeptají se „Nepotřebujete něco?“ a koupí například teplákové soupravy pro přípravku (manželé Petrukoví) nebo tašky (paní Šmejcová) či míče (pan Felix) nebo dají „jen“ peníze (manželé Jiříčkovi, Šlachtovi a Kudrnovi). A jsou i sponzoři, kteří chtějí zůstat v utajení úplně. Speciální dík samozřejmě patří všem inzerentům v tomto vydání výročního almanachu. Je to svým způsobem dar lipeneckému fotbale. (jkl)

inzerce

KERIM

TZB

pohodové prostředí kdekoli...

VZDUCHOTECHNIKA

KLIMATIZACE

CHLAZENÍ

www.kerim.cz | E: kerimtz@seznam.cz | T: +420 603 495 295

Antonín Doubrava (1944, nejvčetnější fanoušek)
Pamatuji se na největší vítězství Sokola Lipence v mistráckých, áčko porazilo Dubeč 11:1. A taky na největší porážku. Na Olympu jste v I.B třídě dostali 9:0 a hrál tam třeba pan Kríž.

Stanislav Řezník (1964, bývalý hráč a vedoucí B mužstva)
Zaujal mě zájezd do Zella v NSR v roce 1991. První den bylo pivo zadarmo, ale když jsme pak domácí fotbalisty v turnaji porazili, druhý den už stálo pět marek. Nás to ale neporazilo, zvládli jsme jich dost...

Pavel Netolický (1972, bývalý hráč, nyní člen výboru)
Když vynechám, jak jsem poprvé jako záček v lipeneckém dresu vyběhl na trávník, a to, jak jsem vstřelil svůj první gól, určitě nezapomenu na domácí zápas hraný 1.10.06 Sokol Lipence B - SK Střešovice C. Po vstřelení vítězné branky se hráči seběhli k „chytřemu klanu“, kde jsem jako divák stál, a symbolickým pohoupáním mi popřáli k narození mého syna Filipa, který se narodil o den dříve. Tímto bych chtěl klukům ještě jednou poděkovat a doufám, že Filip za pár let lipenecké kopané pomůže.

První tým na přelomu 20. a 30. let. Stojící zcela vlevo Václav Zima st., třetí zleva Jaroslav Zima st., druhý zprava Jaroslav Bednář, dole brankář Antonín Gottfried a vpravo Jaroslav Šocha

Nádherné historické foto z 20. let minulého století

A tým ve druhé polovině 40. let. Zleva František Průša, Miloslav Marek, Eduard Vodvářka, Václav Šimáček, Karel Procházka, Vlastimil Houdek, Josef Šolík, Jaroslav Hladík. Dole Jan Novák, Jaroslav Šocha, Vladimír Pecka, Josef Vančura a Karel Milota

A tým na počátku 50. let. Jaromír Vodrážka, Jaroslav Malý, Karel Říha, Eduard Vodvářka, Karel Houdek, Pavel Dražan. Dole Jaroslav Kříž, Josef Marek, Vlastimil Hvězda a Slavomír Bednář.

Dorost zhruba v roce 1960. Zleva Jan Zvoníček, Otto Košar, Ladislav Vančura, Karel Zima, šestý zleva Václav Švagr, dále Emanuel Mrázek, Jaroslav Kotek a Jan Novák. Dole Miloslav Rubeš, Bohumil Procházka, Luboš Liška, Antonín Jiříček, Zdeněk Větrovský

Brigáda na novém hřišti při kopání studny

Žáci v roce 1965. Zleva Aleš Hradecký, Jaroslav Macků, Jaroslav Kotek, Pavel Měkuta, Milan Jamrik, Antonín Vodvářka, Zdeněk Větrovský a Milan Kotek. Dole Miroslav Kalásek, Petr Vokurka, Antonín Vokurka a Oldřich Vodrážka.

Žáci v roce 1969. Jiří Rulík, Milan Jamrik, Vladimír Mašek, František Hůrka, Petr Provazník, Miroslav Ježek, Jiří Jamrik. Dole Jaroslav Svoboda, Jan Svoboda, Antonín Kříž, Luděk Burša, Zdeněk Záleský, Miloslav Macháček

Dorost postupující do I. třídy v roce 1983. Pavel Rubeš, Vladan Křížo, Martin Voráček, Bohuslav Procházka, Josef Šindelář, Jan Pavlíček, Josef Netolický, Petr Hejduk, Jaroslav Kábele st., dole Jiří Musil, Michal Hájek, Pavel Bříza, Jaroslav Kábele, Jan Hartman, Jiří Jelinek a brankář Jan Kerbach

A tým na konci 80. let. Michal Hájek, Vlastimil Procházka, Jiří Horák, Vladimír Mašek, Jan Šindelář, Pavel Jackl, Jan Svoboda, Miroslav Puchmajer, Antonín Kříž, Karel Dvořák, dole František Novák, Pavel Rubeš, Pavel Eliáš, Petr Poul, Petr Provazník, Jaroslav Kábele, Miloslav Macháček, Jan Pavlíček

Starší žáci v roce 2002. Zleva Miroslav Malý, Horst Siegl ml., Radek Sedivý, Tomáš Švorc, Jakub Stecker, Ladislav Švorc, Daniel Dobrovodský, Petr Císař, Tomáš Tomšů. Dole zleva Jakub Procházka, Vojtěch Volf, Josef Vladyka, Jan Machačný, Jan Cikrt, Martin Emler

Stará garda v roce 2007. Jozef Chovanec j.h., Ivan Hašek j.h., Pavel Rubeš, Petr Havel, Pavel Kosík, Alois Císařovský, Pavel Jackl, Jaroslav Macků, Vlastimil Procházka, Martin Říha, Pavel Netolický, Michal Hájek, Miroslav Puchmajer, Milan Jamrik, Václav Švagr, dole Jaromír Vodrážka, Jan Šindelář, Petr Vokáč, Petr Novák, Pavel Eliáš, Stanislav Rezník, brankáři Jan Kerbach, Petr Poul, Jiří Vopršal a Antonín Kříž

Starší žáci 2009. Jakub Kučera, Marek Petreje, Marek Hozman, Michal Žák, Štěpán Zítek, Daniela Hegarová, dole Daniel Tomek, Petr Müller, Tomáš Landa, Ladislav Rak, Michal Krůta, Dominik Salamoun a brankář Valentýn Cajthaml

Mladší žáci 2009. Filip Horn, Viktor Kábele, Lukáš Fousek, Daniel Tomek, Tereza Plecháčková, Michael Sucháň, Dominik Svoboda, David Skalský, dole Stanislav Kočár, Marek Netolický, Martin Kotrč, Jan Salamoun, Daniel Jiříček a Jaroslav Brousil

Starší přípravka 2009. Matěj Cuřín, Daniel Čech, Jan Halgaš, Jan Kerbach, Michal Pokorný, Šimon Weiss, Tomáš Kábele, Samuel Kobranov a brankář Martin Šmejce

Mladší přípravka 2009. Vojtěch Petruk, Adam Hruška, Daniel Kobranov, Albert Slížek, Vojtěch Doubek, Michal Slachta, František Pírek, Tomáš Kábele. Dole Matěj Müller, Ondřej Šmejce, Adam Boháček, Tomáš Netolický, Martin Halgaš, Tadeáš Nauš, brankáři Jan Lelek a Jakub Ondruška

A na závěr: „chytrý klandr“ na konci 60. let...

... a „chytrý klandr“ dnes - v roce 2009

comi s.r.o.
comi

neit • consulting
www.neit.cz

PALUBKY KARBAN
DODAVATEL DŘEVAŘSKÉHO MATERIÁLU ZE SEVERNÍ EVROPY

Obkladové palubky, podlahové palubky, plotovky, dřevěné podlahy a obklady stěn

Jaroslav Karban
Ořešská 972/ 59
155 00 Praha 5
Tel./Fax: +420 251 610 564
GSM: +420 603 427 868
E-mail: jaroslav-karban@seznam.cz

www.palubkykarban.cz

K Zdeněk Krška
Mezouň 180
Nakládání s odpady
602 348 447
267 18 Karlštejn

Podpisy slavných – 13. června 2009

Zde si můžete nechat podepsat známé osobnosti, které se oslav zúčastní

Klima Praha s.r.o.

příprava, realizace a servis
technických zařízení budov

Strojírenská 47
155 31 Praha 5 - Zličín
www.klima-praha.cz

ABCSPORT.CZ

Program oslav 90 let lipeneckého fotbalu

Termín: sobota 13.6.2009

Místo: Areál TJ Sokol Lipence, K Průhonu 379

Čas: 14:00 – 01:00 hodin

14:00 ☛ Úvod odpoledne
Zápas přípravky (2 x 12minut)	17:30 ☛ Ocenění zasloužilých členů
14:30 ☛ Dětská fotbalová abeceda McDonald's
a soutěže pro malé hasiče
moderuje Ronald McDonald	18:00 ☛ Vystoupení mažoretek
Zápas legend lipeneckého fotbalu
Slavnostní výkop – Antonín Panenka
15:15 ☛ Exhibice Hasičů Lipence a modelářů	19:00 ☛ Autogramiáda osobností
15:45 ☛ Slavnostní projevy k 90. výročí fotbalu
v Lipencích
Hymna klubu – v živém podání žáků TJ
Sokol Lipence	20:00 ☛ Diskotéka
16:00 ☛ Exhibice lipeneckých žen - aerobik
Zápas VIP osobností: Tým Ivana Haška –
Tým Horsta Siegla (Ivan Hašek, Horst Siegl,
Martin Dejdar, Tomáš Matonoha, Ivan
Trojan, Ondřej Vetchý, František Straka,
Ladislav Vízek a další)
Slavnostní výkop – Mahulena Bočanová,
Pavel Nový	20:30 ☛ „Supertombola“
– 10 nejhodnotnějších cen
V průběhu dne proběhne několikrát losování
tomboly o menší ceny
	22:00
↓ ☛ „Lokomotiva“ a Petr Vondráček
23:00 – netradiční hudební skupina
	23:30
↓ ☛ Videodiskotéka
01:00

**Celým programem provází Libor Bouček.
Vstupné 50 Kč, děti 10 Kč, do 100 cm vstup zdarma**

inzerce

i'm lovin' it™

McDonald's fandí fotbalu

McDonald's byl oficiálním partnerem UEFA EURO 2008.

McDonald's je unikátním partnerem pro program
Doprovod hráčů / Player Escort.

McDonald's byl partnerem 2006 FIFA World Cup v Německu.

McDonald's byl partnerem UEFA Euro 2004 v Portugalsku.

McDonald's byl partnerem 2002 FIFA World Cup v Japonsku a Korei.

McDonald's ČR je organizátorem a generálním sponzorem největšího
turnaje pro děti v Evropě McDonald's Cupu (viz foto).

McDonald's je od roku 1998 partnerem AC Sparta Praha.

McDonald's ČR má svoji restauraci typu McDrive v novém multifunkčním
arálu SK Slavia v Edenu.